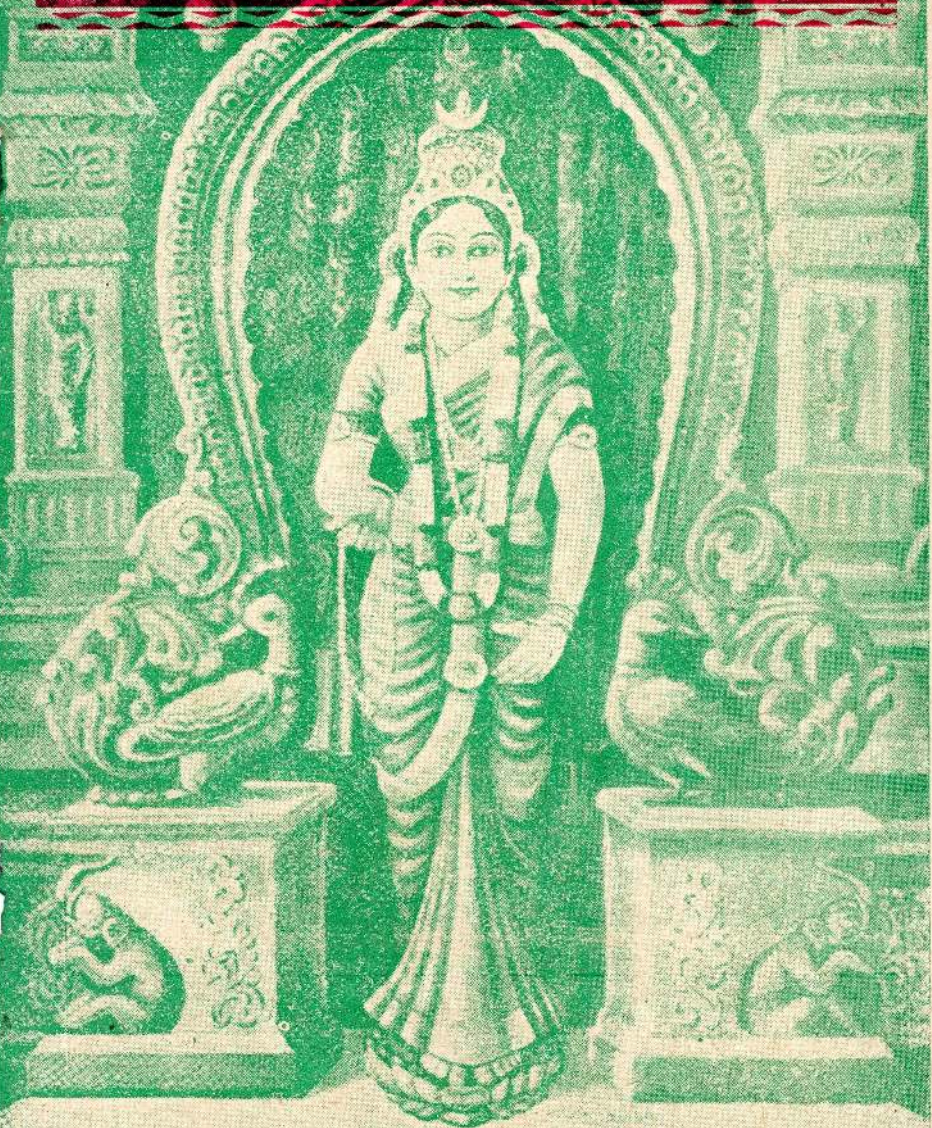

இத்மஜோதி

கன்னியாகுமரி

புரட்டாதி — 1978

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

ஆத்மஜோதி

ஓர் ஆத்மீக மாதவெளியீடு

எல்லா உலகிற்கும் இறைவன் ஒருவன்
எல்லா உடலும் இறைவன் ஆலயமே
—சுத்தானந்தர்

ஜோதி: 30—காலயுத்தி ஐ புரட்டாதி மீ — 1 உ (17-9-78) சுடர்: 11

பொருளடக்கம்

சற்குரு மகிமையும் இலக்கணமும்	—	449
தாய் மொழி	—	450
கன்னியா குமரி	—	451
சுகம்	—	456
விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தின் பெருமை	—	460
கோபியின் காதல்	—	461
சாந்திக்கு மார்க்கம்	—	462
இந்தோநேசியாவில் இருபத்தெட்டு நாட்கள் (2)	—	465
கடல் கடந்த சைவம்	—	470
அருட் செல்வர்	—	472
குடிகள் செய்யும் பாவம் அரசனைச்சாரும்	—	478
சைவமகா சபைகளின் கடமை	—	482
சும்மா இருக்கும் சுகம்	—	484
கருணைக் கடலே	—	491

ஆத்மஜோதி சந்தா விபரம்

இலங்கைக்கு மாத்திரம் வருடச் சந்தா	—	10-00 ரூபா
வெளிநாடுகளுக்கு	”	20-00 ”
ஆயுள் சந்தா	”	250-00 ”
தனிப்பிரதி	”	1-00 ”

()

ஆசிரியர்: நா. முத்தையா

()

ஆத்மஜோதி நிலையம்

நாவலப்பிட்டி.

[போன்: 353]

இலங்கை.

சற்குருமகிமையும் இலக்கணமும்

— கபீர்தாசர் —

சற்குருவின் சந்தைக்குச் செல்லுங்கள்; ஞானமும் அறிவும் கொண்டுவாருங்கள். தலைவருடன் அன்பு செய்து பரமபதம் அடையுங்கள். சற்குரு எல்லாந் தந்து விட்டார். தருவதற்கு இனி ஒன்றும் இல்லை. நாம்தான் பேறுகிட்டாத பெண், சுகத்தைவிட்டுத் துக்கத்தை எடுத்துக்கொண்டோம்.

இனியன் அரண்மனை சென்றேன். இதயம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இதயத்தில் வஞ்சம் பரவியிருந்தது. பெருமையும் நாணமும் நிரம்பியிருந்தன. வழிவழக்கல் நிறைந்தது. அடிக்கடி விழுவேன். மீண்டும் மீண்டும் பிடித்துக்கொண்டு எழுந்து அடிவைப்பேன்.

அன்பனுடன் சேருவதற்கு ஆசையிருக்கிறது. பிறகு ஏன் வெட்கம் உனக்கு? இன்று நல்லநாள். ஏன் சென்று உடனே அடையக்கூடாது? அன்பின் உடல் அருமையாகக் கிடைத்திருக்கிறது. நாதா! மனம் உடல் எல்லாவற்றையும் அடைக்கலம் செய்விக்கிறேன். சிரித்துப்பேசுங்கள்.

குரு கோபித்துக் கொண்டிருந்தால் உடனே சமாதானப்படுத்த வேண்டும். எளியவராகவும் அடிமையாகவும் ஆகிக் குற்றம் குறையை மன்னிக்கச் செய்யுங்கள். குரு கருணை உடையவராதலால் தயவுடன் மனதைப் பார்ப்பார். ஒருகணம் கழிவதற்குள் கோடி கருமங்கள் அழிந்துவிடும். கபீர் அறிவுறுத்திச் சொல்கிறார். நன்றாய் அறிந்து இதயத்தில் வைத்துக்கொள். யுகம் யுகமாய் அரசாளலாம். இந்தக் கெட்ட புத்தியை மட்டும் விட்டுவிடு.

தாய்மொழி

நண்பர்களே! தாய்மொழியை மதித்துப்போற்றுகள். மடமையைக் கொளுத்துங்கள்; தாய்மொழியுடன் உள்ளக் கல்வியும், உலகக் கல்வியும் சேர்த்து உங்கள் உள்ளம் நிறைவாகுக. —சுவாமி இராமதீர்த்தர்.

குழந்தையின் உடல் வளர்ச்சிக்குத் தாய்ப்பால் எவ்வளவு இன்றியமையாததோ அவ்வளவு இன்றியமையாதது மனிதனின் மனவளர்ச்சிக்குத் தாய்மொழி. வேறெவ்விதம் இருக்க முடியும்? குழந்தை தனது முதற்பாடத்தைக் கற்பது தாயிடமிருந்துதானே. ஆகவே குழந்தையின் உளவளர்ச்சிக்குத் தாய்மொழியை அன்றி வேறொரு மொழியை அவர்கள்மீது திணிப்பது தாய்நாட்டுக்குச் செய்யும் பெரிய பாவம் என்றே நினைக்கின்றேன்.

—காந்தியடிகள்.

தாய்மொழியைத் திறமையாகப் பயன்படுத்த அறியாத எவனும் பிறமொழியைத் திறமையாகப்பயன்படுத்திக் கொள்ள கற்றுக்கொள்ளுதல் கடினம்.

—பெர்னாட்ஷா

பிற மொழியின் மூலமாக கவிமீன் நிலையை அறியப் புகுவது, காதலியின் அருள்முறுவலைப் பெறுவதற்காக வழக்கறிஞருக்கு 'வக்காலத்து'க்கொடுத்த அழகுதான்.

—தாகூர்

மாசற்ற தாய்மொழித் தமிழைத் திரைநோய்க் கிருமிகள் நிறைந்த சாக்கடை நீராக மாற்றும் வல்லமை நம்மிடம் உள்ளது அல்லவா? அதுபோலவே மாசற்ற மனிதப்பண்போடு, கபடமற்ற குழந்தைகளாய்ப் பிறந்து வளர்ந்தவர்களை முதலில் ஏழைகளாக்கி இரக்கமற்ற மிருகங்களாக்கிப் பிறகு பொல்லாத போக்கிரிகளாக்கிவிடுகிறோம்.

—ம. வ.

கன்னியாகுமரி

ஆசிரியர்

“வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகம்” என்று பண்டைத் தமிழ் நூல்கள் பேசுகின்றன. இந்தியாவின் தென்கோடி முனை, திருவனந்த புரத்திற்கு 53 மைல் தொலைவில் உள்ளது. இந்து சமுத்திரம், வங்காளவிரிகுடா, அரபிக்கடல் மூன்றும் கூடும் அழகிய இடம் இதுவாகும். பண்டைக்காலமுதல் இந்துக்களின் ஐந்து புண்ணிய தீர்த்தத் தலங்களுள் இதுவும் ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது.

இந்தியாவில் இயற்கையழகு மிகப் பொலிந்த இடம் இது என்றே கூறலாம். பூரண தினத்தன்று மாலையில் மேற்கே சூரியன் மறையுந் தோற்றமும் கிழக்கே சந்திரன் உதிக்குந் தோற்றமும் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொள்ளும் காட்சியாகும். கடலிலே சில கற்குன்றுகளும், அவைமீது நீரலைமோதுதலும், கரையிலே சில மணற்குன்றும், அவைமீது காற்றலை மோதுதலும் மக்கள் வாழ்வும், துன்ப அலையும் போன்று காட்சி அளிக்கின்றன.

முனையில் கன்னியா குமரி அம்மன் கோயிலும், கோயிலுக்குப் பின்னால் கன்னியா குமரி என்ற ஊரும் உள்ளன. உமாதேவியார் கன்னியாகவே இருந்து சிவபெருமானை எண்ணித் தவஞ்செய்யுந் தலமாதலால் கன்னியா குமரி எனப் பெயர் பெற்றதென்று தலபுராணங்கூறும்.

கடற்கரை, பலநிறமணலும், பலவகைக் கடற்படு பொருளும் கொண்டு, தம் அலைக்கையால் வா வா என்று அழைப்பது போன்று உரக்கக் கூவிக் கவரும் இயல்புடையது. இவையன்றி இத்துறை, பராசக்தியுறையும் பழங்

கோயிலுடைமையால் பாராட்டப்பட்டு, இந்தியா முழுமையும் பரந்த புகழுமுடையது. காசிக்குச் சென்றோர் கன்னியா குமரி வந்து கன்னியாக வாழும் கடவுளை வணங்க வேண்டும் என்பது இந்துக்களுக்கோர் சிறந்த மறைநூல் விதியாகும்.

மகாத்மாவின் மறைவின் பின் அன்றாது அக்டோபர் 1948 பெப்ரவரி 12ல் கன்னியாகுமரிக்கடலில் கரைப்பதாகக் குறிப்பிடப்பட்டது. கடலில் இடுமுன் சாம்பல் வைக்கப்பட்டபாத்திரம் ஓர் பீடத்தின் மீது வைக்கப்பட்டது. இவ்விடத்தில் மகாத்மாவின் ரூபகார்த்தமாக 3 லட்ச ரூபா செலவில் நினைவு மண்டபம் ஒன்று கட்டப்பட்டது. இந்நினைவு மண்டபத்தின் பீடத்திற்கு நேர்மேலே யுள்ள துவாரம் வழியாகக் காந்தியடிகளாரது பிறந்த நாளாகிய அக்டோபர் 2ல் கதிரவன் ஒளி பீடத்தின்மீது படும்படியாகக் கட்டிடம் அமைத்திருப்பது இம்மண்டபத்தின் ஓர் தனிச் சிறந்த அமைப்பாகும்.

கன்னியாகுமரியில் கடலின் கீழ்ப்புறத்தில் காணப்படும் இரட்டைப் பாறைகள் இன்று, இந்துசமயப் பெருந்துறவி விவேகானந்தரது பெயரிட்டு அழைக்கப்படுகின்றன.

விவேகானந்த சுவாமிகள் 1892-ல் நடத்திய தனது இந்தியச் சுற்றுப் பயணத்தின் போது இராமேசுவரம், மதுரை முதலிய இடங்களைக் கண்டுகளித்தபின், கன்னியாகுமரிக்குவந்து, கோயில் கொண்டுள்ள தேவியின் திருமுன் தன்னை மறந்த நிலையில் நிலத்தில் படிந்து வணங்கினார். அதன்பின் கடலிலுள்ள இரட்டைப் பாறைகளைக் கண்டதும் அவற்றைச் சென்றடைவதற்காகக் கடலில் குதித்தார். ஏறத்தாழ ஒரு மைல் தூரம் நீந்திச் சென்று கற்பாறைகளை அடைந்தார். அப்பாறைமீதமர்ந்து நெடுநேரம் தியானித்தார். பாரதத்தாயின் திருவடியில் வீற்றிருப்பதாகவும், பாரதத்தாயின் அடிமைவிலங்கு களைத் தெறிவதற்குத் தனது எதிர்காலத்திட்டங்கள் என்ன என்பதையும் தியானக் காட்சியில் கண்டார்.

கடற்கரையில் மணல், அரிசிபோன்ற உருவத்தில் பல நிறங்களில் காணப்படுகின்றது. கன்னியாகுமரி முனையில் இருந்து கீழ்கடற்கரையோரமாக 3 மைல் தூரம் சென்றால் ஓர் கோட்டையைக்காணலாம். இதன் அமைப்பு நோக்கி இதனை வட்டக் கோட்டை என அழைப்பர். முன்னர்த் தமிழ்நாட்டின் தென்பகுதியாக இருந்த குமார்க்கண்டம் கடலாற் கொள்ளப்பட்ட பொழுது அங்கேயிருந்த குமரியாரும் கடலாற் கொள்ளப்பட்டது. “பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக் கத்துக்குமார்க்கோடுங்கொடுங்கடல் கொள்ள” என்று சிலப்பதிகாரம் பேசுகின்றது. இப்போதுள்ள குமரி முனை சங்ககாலத்தில் தமிழகத்தின் தென் எல்லையாக இருந்தது.

குமார்க்கோயில் திராவிடக் கட்டடச் சிற்ப முறையைத் தழுவி யது. தலைவாயில் பெரியது. கோயிலிலுள்ள கருங்கல் தூண்களும் சிலைகளும் கண்கொள்ளாக் காட்சிகளாகும். தூண்களைத் தட்டினால் பல்வேறு இசையொலிகள் எழும்புகின்றன. கோயிலைச் சுற்றியுள்ள மதிற்சுவர் கோட்டைச் சுவர் போன்று பெரியது. கடலை நோக்கியுள்ள வாயில் நீண்ட காலமாக மூடப்பட்டுள்ளது. தேவியின் மூக்கில் அணிந்திருக்கும் மூக்குத்தி கடலில் நெடுந் தொலைவில் வருபவர்களுக்கும் கலங்கரை விளக்கம் போல் கரைகாட்டியாக விளங்கியது எனப் பல வித ஐதிகங்கள் உண்டு.

இங்குள்ள சிவபெருமான் கோயிலுக்கு இப்போது குகநாதேசுவரம் என்று பெயர். இது கோநாதேசுவரம் என்பதன் மருஉ ஆகும். இக் கோயில் இராச ராச சோழனால் 984 இல் கட்டப்பட்டதாகும். கன்னியாகுமரியைப் பற்றிய செய்திகள் பண்டை இலக்கியங்களில் நிறைய இடம் பெற்றுள்ளன. குமரித் தெய்வம் பாண்டியரின் குல தெய்வமாகப் போற்றப்படுகின்றது. புராணப் பேரரசனாகிய பரதன் இந்தியா முழுவதையும் ஆண்டபடியினால் இந்தியா பரத கண்டம் என்ற பெயரைப் பெற்றது என்று கூறுவர். இப் பரதனுக்கு ஆண்மக்கள் எண்மர், பெண்மகள் ஒருத்தியாக மொத்தம் ஒன்பது பிள்ளைகள் இருந்தனர். பரதன் அரசியலிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபோது

பாரத தேசத்தை ஒன்பது கூறுகளாக்கி ஒன்பது பேரையும் அரசியலில் ஈடு படுத்தினான் என்பர். மகளாகிய குமரி என்பவள் ஆண்ட தென் பகுதி அக் காலந்தொட்டே குமரி என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது என்பர்.

“நீலத்திரைக் கடல்ஓரத்திலே நின்று

நித்தந் தவஞ்செய் குமரிஎல்லே”

என்ற பாரதியாரின் பாடல் சிந்தனைக்குநல்ல விருந்தாகும்.

வசுதேவரையும் தேவகியையும் கம்சன் சிறையில் அடைத்துவிடுகிறான். அவர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகளை எல்லாம் கொன்றுதீர்க்கிறான். அப்படிப்பிறக்கும் குழந்தை ஒன்றினால்தான் அவனுக்கு மரணம் என்று சோதிடர்கள் கூறிவிடுவதால், ஏழு குழந்தைகளை இப்படிப் பறிகொடுத்த தேவகிக்குக் கண்ணன் சிறையில்பிறக்கிறான். வசுதேவருக்கு இப்பிள்ளையைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று தோன்றுகிறது. இரவோடிருவாக யமுனையைக் கடந்து கோகுலத்தில் யசோதையிடம் கண்ணனைச் சேர்த்து விடுகிறார். அங்கு பிறந்திருந்த பெண் குழந்தையை எடுத்து வந்து தேவகியின் பக்கத்தில் கிடத்திவிடுகிறார். கம்சன் வந்து இந்தப் பிள்ளையை எடுத்துச் சென்று அதனைக் கொல்ல விரைகிறான். ஆனால் அந்தத் தெய்வக் குழந்தையோ அவனை இகழ்ந்து உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு, அந்தரத்திலே மறைகிறது. இப்படி மறைந்த குழந்தையே திருமாவின் தங்கையான எல்லாம் வல்ல சக்தி. அந்தச்சக்தியே பகவதி என்னுந் திருநாமத்தோடு இந்தக் கடற்கரையில் கையில் இலுப்பைப் பூ மாலை தாங்கிச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ் செய்கிறாள். என்றும் கண்ணியாக, குமரி யாக நின்று தவஞ்செய்யும் பகவதியைத்தான் இன்று குமரி என்று வந்தித்து வணங்குகிறோம்.

அன்னை பகவதி குமரிமுனையில் நின்று தவஞ்செய்து அதனால் தவவலிமை பெறுவது மக்களை உய்விக்கவே என்ற எண்ணந்தான் எம்மையெல்லாம் வாழவைத்துக்

கொண்டிருக்கிறது. வலக்கையில் மாலை தாங்கி, இடக்கையைத் தொடையில் பொருத்தி நிற்கிற எழில், சொல்லும் திறத்தது அன்று. அம்மையைக் கண் குளிரத் தரிசித்து விட்டு திரும்பும்போது நம்முடைய உள்ளம் நிறைவு பெறும்; உடல் புளகிக்கும்.

நெடியோன் குன்றம் தமிழ் நாட்டின் வடஎல்லை என்றால், தொடியோன் பெளவம் தமிழ் நாட்டின் தெற்கெல்லையென்று சிலப்பதிகாரங் கூறுகிறது. 'குரங்கு செய்கடல் குமரியம் பெருந்துறை' என்று மணிமேகலை கூறுகிறது. கன்னியா குமரிக்கோயிலைச் சூழ்ந்த கடல்துறை சாவித்திரி, காயத்திரி, சரசுவதி, கன்னியா, ஸ்தானு, மாத்ரு, பித்ரு முதலிய பல நன்னீராரும் கட்டடங்களைக் கொண்டது. இவற்றில் நீராடி எமது வினையைப்போக்கிக் கொள்வோமாக.

பைத்தியம்

கடவுளின் மயக்கத்திலிருக்கும் மனிதன் பைத்தியக்காரனைப் போல் இருக்கிறான் என்று உலகத்திலுள்ள மனிதன் நகைக்கிறான். ஆனால் கடவுளின் மயக்கத்திலுள்ள மனிதனே, இந்த உலகத்தவர் பைத்தியக்காரர்களாகவும் அறிவிலிகளாகவும் தவறான வழியில் செல்பவர்களாகவும், குருடர்களாகவும், இருக்கிறார்கள் என எண்ணுகிறான். மனிதனைத் துன்பப்படுத்தும் கஷ்டிய நோய்களில் கடவுள் மயக்கம் அதிக நன்மைதரக்கூடியதும் அதிக துன்பத்தை அளிக்காததுமாகும். பைத்தியக்காரர்களின் ஆட்சியாலும், பைத்தியக்கார வழிகாட்டிகளாலும் உலகம் சொல்ல முடியாத அளவுக்குத் துன்பப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் ஒற்றுமை, அமைதி, சகோதர மனப்பான்மை, அன்பு இவைகளைத் தவிர வேறென்றும் கடவுள் மயக்கமுள்ள மனிதனிடத்திலிருந்து வெளிவருவதில்லை.

-பகவான் சத்திய சாயி பாபா

“சுகம்”

புலவர் விஞ்ஞானமாணிக்கம்
செங்கை மாவட்டம்—தமிழ்நாடு

‘வணக்கம் சுவாமி’

‘ஓ——வடிவேலனா——வாப்பா வா. என்னப்பா செளக்கியமா? ஊரில் இருக்கிறாயா? இல்லையா? ஒண்ணும் தெரியலையே....ம்!....! இந் த ப் ப க் க ம் வருவதைக்கூட காணமே.’

‘மன்னிக்கணும் சுவாமி’ ‘ஏம்பா நீ என்ன தப்பு பண்ணேம்..ஒண்ணும் பண்ணலியேப்பா?’

‘சுவாமி....உங்ககிட்ட வராம இருக்கிறேனே அதுவே பெரியதப்புதானே.’ ‘தம்பி....எத்தனையோ வேலை இருக்கும். இந்தச்சாமிக்குத்தான் வேலை இல்லை. உனக்குமா வேலை இல்லை.’

‘அப்படி ஒண்ணும் ஓயாத வேலை இல்லை சுவாமி. நாயிக்கி வேலையில்லை. ஆனா நிக்க நேரமில்லை அப்படின்னு சொல்லுவாங்களே. அது போலத்தான் சுவாமி.’

‘அப்படியெல்லாம் சொல்லாதேப்பா’

‘சுவாமி.... உங்க கிட்ட வந்தா எவ்வளவோ நிம்மதியா இருக்குங்க. ஆனா எனக்குத்தான் புண்ணியமில்லை.’

‘அதனாலே என்னுப்பா.. முடிஞ்ச போது இப்படி வந்தா போதும்.’

‘சுவாமி.. உங்ககிட்ட வந்தா.. தேவாரம், திருவாசகம், திருப்புகழ், திருவருட்பா அப்படி இப்படின்னு ஏதாச்சும் நல்லத சொல்லி என்காதுல போட்டுவைக்கிறீங்க. வேற எங்க போனா இவைகள் கிடைக்கும் சுவாமி. தேவாரம், திருவாசகம் அப்படின்னு கிலோ என்னு விலைன்னு அல்லவா கேக்கறாங்க, சுவாமி.’

‘தம்பி... அவங்க மேலே தப்பு இல்லேப்பா. அந்த அளவுக்கு அறியாமை அவங்களை ஆட்டி வைக்குது. மற்ற மதத்திலே இருக்கிற அளவுக்கு நம்ம இந்து மதத்திலே பிரச்சாரம் இல்லியேப்பா. கிருஸ்துவர்களைப் பாரு. ஞாயிற்றுக்கிழமையிலே கோயிலுக்குப் போகாம இருக்க மாட்டாங்க. முஸ்லீம்களும் அப்படித்தான். வெள்ளிக் கிழமை வந்தா போதும். கோயிலுக்குப் போயிடுவாங்க.’
‘உண்மை தான் சுவாமி.’

‘ஆனா நம்ம இந்துக்களுக்கு அப்படி ஒரு கிழமை இல்லை. அப்படியே சோம வாரம், சுக்கிர வாரம் என்று (திங்கள் - வெள்ளி) ஏதாச்சும் வந்தாலும் எல்லோரும் அவங்களைப் போல ஒண்ணு போக மாட்டாங்க. கட்டாய மில்லை.’

‘ஆமாம் சுவாமி.... அப்படியே கோயிலுக்குப் போனாலும் பொங்கல், சுண்டல், சர்க்கரை, அப்படி இப்படின்னு ஏதாச்சும் கொடுக்கணும். அது இல்லேன்னா கூட்டமே வரலீங்க. நம்ம ஆலமரத்து விநாயகர் கோயில்லே நேற்று அபிடேகம் சிறப்பா செய்தாங்க. ஆனா கூட்டமே இல்லீங்க. அபிடேகம் முடிஞ்சி ஆராதனை முடிஞ்சி சுண்டல் கொடுத்தப்போ அப்பப்பா! கூட்டத்தைக் கட்டுப் படுத்தமுடியலைசுவாமி. போதும் போதுமின்னு ஆயிடிச்சு.’

‘ம்.... அப்படியா தம்பி.’ அதுக்குத் தான் நம்ம மடங்க இருக்குதே! அது நல்லா செயல் படணும். வரவர அதுவும் மடமாயிடிச்சி. என்ன செய்யறது. நம்ம ஜனங்க கிட்டேயும் சமய உணர்வு வர வர குறைஞ்சி போயிடிச்சி. சமய உணர்வை போதிக்கிற இதழ்களும் ரொம்ப இல்லை. முப்பது வருஷமா தொடர்ந்து வந்த ‘குமர குருபரன்’ என்ற சைவ இதழும் நிண்ணு போயிடிச்சி.’

‘‘உண்மையாவா சுவாமி குமரகுருபரன் நிண்ணே போயிடிச்சா..., ம்.. அட்டே... நல்ல இதழாச்சே சுவாமி.’’

‘நான் என்னு பொய்யா சொல்றேன். அது நிண்ணு ஆறு ஏழு மாதம் ஆயிடிச்சி.’

‘சுவாமி....அதனை மீண்டும் தொடர இயலாதா?’
 ‘ம்...ஏன் தம்பி இயலாது? மடங்களும் அது பற்றிச் சிந்திக்குணும். சந்தாதாரர்களும் கொஞ்சம் நினைச்சிப் பார்க்குணும். இதோ பாரேன். இலங்கையிலே இருந்து முப்பது வருஷமா தொடர்ந்து ‘ஆத்மஜோதி’ என்னும் ஆன்மீக இதழ் வருது. அதன் ஆசிரியர் திரு. நா. முத்தையா கூட சந்தாவை அனுப்புங்கோன்னு கேட்டிருக்காரு. அனுப்பினானே இதழும் தொடர்ந்து வரும்’

‘இதழ் நடத்தரது அவ்வளவு கஷ்டமா சுவாமி.’

‘ரொம்ப ரொம்ப கஷ்டம் தம்பி. ஏதோ நம்ம முத்தையா மூச்செ பிடிச்சி நடத்திக்கிட்டிருக்காரு. ம்... சந்தா ஒண்ணு கட்டு தம்பி. நீ கட்டினா மட்டும் போதாது. உன் நண்பர்களையும் சேர்த்து அனுப்பும்..ம்.. ஆத்மஜோதிக்கு அனுப்பி வைக்கிறியா? ஏதோ உன்னால் ஆனதைச் செய்யேன்.’ ‘கண்டிப்பா அனுப்பி வைக்கிறேன் சுவாமி. எவ்வளவோ தண்டச் செலவுகள் எல்லாம் செய்யறாங்க. பயனுள்ள செலவுகள் செய்தால் நல்லது ஆச்சே சுவாமி.

‘உன் போன்ற இளைஞர்கள் சிந்திக்கணும் தம்பி. அப்போதுதான் சமய உணர்வு தழைக்கும். பக்தி மேலோங்கும். ஆன்ம சுகம் கிடைக்கும்.

‘சுவாமி...பார்த்திங்களா. இன்னிக்குத் தங்களிடம் வரவே இவ்வளவு பேசி ஆச்சி.’

‘ம்..அதுக்குத்தான் நீ இந்தப் பக்கம் அடிக்கடி வர மாட்டேங்கிறியேப்பா.’

‘சுவாமி இனிமே கண்டிப்பா வருவேன், மறக்கவே மாட்டேன். —!—சுவாமி! ‘என்னப்பா.’ ‘ஒண்ணே ஒண்ணு கேக்கணும் சுவாமி’ ‘கேளுப்பா. சொல்றேன், பணம் கிணம் வேணுமா? ‘அதெல்லாம் வேண்டாங்க சுவாமி.

கடவுள் அருளாலும் உங்க ஆசியாலும் ஏதும் குறையில்
லிங்க.’

‘பின் என்னப்பா’ ‘சுவாமி. உங்ககிட்ட இருந்தா
சுகமா இருக்குங்க. அதனாலே சுகமா ஒரு பாட்டுப்
பாடுங்க, நான் கேட்டுவிட்டு வீட்டுக்குப் போகணும்.’
‘நீ சரியான ஆள் தம்பி. பாடுகிறேன் கேளு,

‘விட்டுவிடப் போகுதுயிர் விட்டவுடனே உடலைச்
சுட்டு விடப் போகின்றார் சுற்றத்தார்—பட்டது பட்டு
எந்நேரமும் சிவனை ஏத்துங்கள் போற்றுங்கள்
சொன்னேன் அதுவே சுகம்.

‘அருமையான பாட்டு சுவாமி. இதுயார் பாடியது? ‘இது
என்ன கேள்வி தம்பி, நான்தானே பாடினேன்’

‘போங்க சுவாமி, நீங்க எப்பவுமே சிரிக்கவும் வைப்
பீர்கள், சிந்திக்கவும் வைப்பீர்கள். இதுயார் எழுதிய பாட்டு’?

‘அப்படியா தம்பி. இது பட்டினத்தார் பாட்டு கவன
மாய் வைத்துக்கொள். கிராமத்தார் பாட்டல்ல, மறந்து
விட. மனப்பாடம் செய்து கொள்.’ ‘எப்பவுமே—எவ்வ
ளவு துன்பம் வந்தாலும் சிரிக்க வைப்பதிலே, சிந்திக்க
வைப்பதிலே மகா கெட்டிக்காரர் சுவாமி நீங்கள், ரொம்ப
நன்றி சுவாமி.’

‘சிவசிவா..- போய் வாதம்பி.’

‘வணக்கம். வருகிறேன் சுவாமி. சிவசிவா.’

கதிர்காம முருகா!

சரணம்! சரணம்!

கீதை கூறும் நான்குவிதப் பக்தர்கள்

1. மோட்சத்தை விரும்பி உபாசிக்கிற சாதகன்.
2. மோட்ச லட்சியத்தையே பிடித்துவிட்ட ஞானி.
3. நோய்நொடி நீங்குவதற்காகப் பிரார்த்திக்கிறவன்.
4. பொருளைவேண்டிப் பிரார்த்தனை பண்ணுகிறவன்.

விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமத்தின்

பெருமை

—உடுமலை ஸ்ரீனிவாசன் B.Sc.—

ஒரு லக்ஷம் ஸ்லோகம் கொண்ட மாபாரதத்தில் உட்புகுந்து ஆராய்ந்தால் நமக்குக் கிடைப்பது இரண்டு விலைமதிக்க வொண்ணா ரத்தினங்கள். ஒன்று விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம். மற்றொன்று பகவத்கீதை. ஒன்று பீஷ்ம பிதாமஹரால் தர்மபுத் திரரின் கேள்விக்கு பதிலாக அமைகிறது. 'கீம் ஜபன் முச்சயதே ஜந்து: ஜன்ம ஸம்ஸார பந்தனாத்' எதை ஜபித்தால் மனிதன் மாத்திரமல்ல எந்த ஜீவனும் இந்த ஸம்ஸாரஸாகரமாகிய பிறவிக்கடலிலிருந்து விடுபடுவான் என்று சாதல்பத்தில் (அம் புப்படுக்கையில்) உத்தராயண புண்யகாலத்தை எதிர்நோக்கி (ஸவச்சந்த மிருத்யுவை வரம்பெற்ற) பீஷ்ம பிதாமஹர் ஸாக்ஷாத் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபரமாத்மா ஸன்னதியில் ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தை அரங்கேற்றும்படி செய்தார்.

மற்றொன்று ஸ்ரீ க்ருஷ்ணபரமாத்மாவால் தன் திருவாக்கினாலேயே ஜன ஸமுதாயத்தை முன்னிட்டு அர்ஜுனனை வியாஜமாக வைத்துக்கொண்டு போர்க்களத்தில் கீதோபதேசம் அருளினார். நிற்க, ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தின் மாஹாத்மயம் சொல்லுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாதது. முதன் முதலாக ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் வியாக்யானம் செய்தது ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம். பகவன் நாமத்தை யாவரும், ஸ்திரீயோ, குழந்தையோ, எல்லா வர்ணத்தாரும், எப்பொழுதும், எக்காலத்திலும் ஸ்மரிக்கவும், ஜபிக்கவும், அர்ச்சிக்கவும் முடியும் என்பதை ஏகதேசம் நிருபணம் செய்தது. ஸ்ரீலக்ஷ்மி அபேதானந்த மஹராஜ தன்னால் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன் நிறுவப்பட்ட அபேதாஸ்ரமத்தை அகண்டநாம யக்ஞத்தை இடைவிடாது நடத்தி வரும் மஹான்.

அவர்கள் திருவாக்குப்படி 'உலக சாந்திக்கு இதைவிடச் சிறந்த உபாயம் இல்லை. நாட்டில் ஏற்படும் பஞ்சம், நோய், அதிவிருஷ்டி, அனாவிருஷ்டி விஷவாயுவினால் ஏற்படும் துன்பங்கள் முதலிய எல்லாத் துயரங்களுக்கும் ஓர்முடிவு ஏற்படும். சுருங்கக்கூறின் இம்மை மறுமைக்கு ஓர் கைகண்ட மருந்தாகும்.' தற்சமயம் மார்ச் (1978) முடிய தசகோடிவிஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாம அர்ச்சனை திருவனந்தபுரம் அபேதாஸ்ரமத்தில் நிகழ்கிறது. பக்தர்கள் திரண்டு வாரீர்!

சுவாமி ராமதாஸ் - அருளுரைகள் — 20.

கோபியின் காதல்

[தமிழ் வடிவம்: ம. சி. சிதம்பரப்பிள்ளை]

மாயகி கண்ணன் மீது கோபிகாஸ்திரிகள் பூண்டுள்ள காதல், வெறும் புலன்களோடு சம்பந்தமான ஒரு நிலையற்ற காதலென்று தப்பு அபிப்பிராயம் உடையவர்களாகச் சிலர் இருக்கின்றார்கள். இது உண்மைக்கு முற்றும் மாறானது. அவர்களது காதல் மிகவும் உயர்ந்த ஆன்மீகத் தன்மையும் தெய்வீகத் தன்மையும் வாய்ந்தவை. காள் வண்ணனைக் கண நேரம் நினைத்ததும் தங்கனையே மறந்து ஒரு வித பரவசமான இன்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கி விடுகின்றனர். பூவுலக-நுகர்ச்சிகள் - எண்ணங்களினின்றும் விடுபட்டு அவன் நிலைவில் மூழ்கி விடுகின்றனர். உற்றார், உறவினர் என்ற உணர்ச்சிகள் இல்லாத ஒரு உன்னத நிலையை எய்தி விடுகின்றனர்.

ஒரு நாள் 'கோபி' ஒருத்தி தனது மருமகளை நோக்கி அயல் வீடு ஒன்றில் நெருப்பு எடுத்து விளக்கு ஏற்றும் வண்ணம் ஆணையிட்டாள்; அக்காலத்தில் மின் விளக்கும் திக்குச்சிப் பெட்டியும் தோன்றாத காலம். உராய்ந்து பற்றும் கற்கள் மூலமாகவோ, சக்கி முக்கித் தடிகள் மூலமாகவோ தான் நெருப்புப் பெற வேண்டும். எண்ணெயில் தோய்ந்த பஞ்சுத் திரி கொண்டு நெருப்புப் பற்றச் சென்றாள் மருமகள்; அவள் சென்று நெருப்பு மீது பஞ்சுத் திரியை வைக்கும் சமயத்தில் "கிருஷ்ணபரமாத்மா வாசலன்டை வந்துள்ளார்!" என்ற குரல் கேட்டது. உடனே அப்பக்கம் கோபி நோக்கினான்; கண்டான் கண்ணனை. நெருப்பின் மீது திரி வைத்துக் கொண்டு நிற்பதனை மறந்தாள். கண்ணனையே உற்று நோக்கிய வண்ணமாக நின்றாள். நெருப்பும் திரியில் பற்றி எரியத் தொடங்கி விட்டது. சுடர் அவளது கை விரல்களைப் பதம் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டது; ஆனால் அவளுக்கோ அனலின் தாக்கத்தை அந்தக் கணம் உணரும் சக்தி இல்லை; அதனுடைய வருத்தத்தையும் பயன் தூக்கவில்லை. தனது உடம்பையே மறந்த நிலையில் அகிலவா மாயவனைக் கண்டு மாறிவிட்டாள்.

நெருப்புக்குச் சென்ற மருகி மீளாத காரணத்தினால் 'என்னவோ ஏதோ!' என்பதனை அறிவதற்காக மாமி விரைந்தாள். மாயவனிடம் மனம் பறி கொடுத்து அவனாகவே மாறிய மருமகளின் மலர்க்கரங்கள் திச்சவாலை திண்டியுள்ளதைக் கண்டாள் மாமி.

கிருஷ்ணபரமாத்மா மீது வைத்துள்ள பாசம், அன்பு, இவ்வித நிலையானதே. கோபிகாஸ்திரிகளது காதல் புனிதம் வாய்ந்தது. இறைவனுடன் இரண்டறக் கலப்பது எவ்வாறு முடியுமென்பதை இந்தக் கதை விளக்குகின்றது. இறைவன் மீது காதல் நெஞ்சம் நிறைந்ததாக இருக்க வேண்டும். அப்போது தன்னை மறந்த பேரின்ப நிலை தானாகவே வந்தடையும்.

சாந்திக்கு மார்க்கம்

டாக்டர் K.M.P. முகம்மது காகிம்

நினைவை விட்டு, நிர்மலமாகிக்கனவைக்கடந்து, ஏகப் பரிபூரண இரண்டற்ற, ஆதியந்தமற்ற, இறைவனின் ஈடு இணையற்ற அருளை அடைய மனித வர்க்கத்தை அன்புடன் அழைப்பதே சாந்தி மார்க்கம்.

ஆத்மீகப் பண்பாடு இழந்து, இழிவான இன்பங்களிலே மயங்கி, மனித வாழ்வின் புனிதத் தன்மைக்கு சாவுமணி அடித்து, நாம் ரூபங்களிலேயே நாட்டம் செலுத்தி, அழிவுப்பாதையிலே சறுக்கி வீழ்ந்த மனித வர்க்கத்திற்கு இறைவனின் ஏகதத்துவக் கொள்கையை இனிய முறையில் எடுத்துக் காட்டுவதே சாந்தி மார்க்கம்.

சடப்பொருளையே சதமென நம்பி, சதா சலனிக்கும் மனவிகார இச்சைகளிலே - துயரமடைந்த மனித வர்க்கத்திற்கு தாய்மையான ஞான வாழ்வின் மகத்துவத்தை உணர்த்துவதே சாந்தி மார்க்கம்.

மாறிடும் இவ்வையகம் ஓர் சந்தைக் கூடம். ஆகவே இவ்வுலகம் தரும் இன்ப-துன்ப அனுபவங்களைப் பணிவோடு ஏற்றுக்கொண்டு, யாவற்றையும் ஆத்மீக வாழ்வின் உயர்வுக்குப் பயன்படுத்தும் மர்மத்தைத் தெளிவாக விளக்குவதே சாந்தி மார்க்கம்.

மனம் எந்தவித ரூபங்களிலும் பதியாது, எல்லா நிலைகளிலும் அஞ்ஞானப் பொய்த் தோற்றங்களிலிருந்து விடுபெற்று, அறிவு மயமான யதார்த்தமான அகண்ட வஸ்துவை சதா தியானித்து அதனுடன் ஒடுங்குவதே சாந்திக்கு மார்க்கம்.

இவ்வுலகத்தில் தோன்றியுள்ள நாம் நமக்கு ஏற்பட்டுள்ள பிரச்சினைகளையும் கஷ்டங்களையும் தீர்க்க வேண்டுமானால் தியானத்தின் அடிப்படையில் ஆத்மீக வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கவேண்டும்.

நாகரிகத்தின் பெயரால் கீழ்த்தர உணர்ச்சிகளிலே மூழ்கியுள்ள இன்றைய மனிதன் மதியிழந்து, மட்டரக இன்பங்களை அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையின் வெறியினால், அங்கும் இங்கும் அலைந்து திரிகிறான். ஆகையினால் அமைதியின்றி தடுமாறுகிறான். அவனது இதயத்திலே மறைந்திருக்கும் மகத்தான, ஆனந்த மயமான தெய்வீக சக்தியை அடைய முயற்சிக்காது கேவலம் சிறிது நேரம் புலன்களுக்கு இன்பம் தரும் மோக விஷயங்களில் மயங்கித் தனிது ஆத்மீகச் சக்திகளை யெல்லாம் இழந்து விட்டு, பலஹீனனாக இத்தரணியிலே வாழ்கிறான். உண்மையிலேயே உயர்தரமானதும், நிலையானதுமான ஆனந்தத்தை அடைய வேண்டுமானால் நாம் அவசியம் தியானத்தில் ஈடுபட்டு மனதைப் பண்படுத்த வேண்டும். இதயம் பரிசுத்தமாக இருந்தால்தான் தெய்வீகச்சக்தியை சிறந்த முறையிலே அதிகரிக்கச் செய்து, வாழ்க்கையில் ஆனந்தத்தை அனுபவிக்க முடியும்.

நம்முடைய உண்மையான நிலை என்றும் அழியாத, எந்தச் சக்தியினாலும் தீண்டப்படாத, மிக உன்னத தெய்வீக நிலையேயாகும். அந்தப் பேரின்பப் பெரு நிலையை ஒழுங்காக தியானிப்பதன் மூலம்தான் அடையமுடியும். மனமானது ஆபாச உணர்ச்சியினால் அசைவுற்று, தீய எண்ணங்களினால் தாக்கப்பட்டு, சதா சலித்துக் கொண்டிருந்தால் நாம் ஒழுங்காக தியானம் செய்யமுடியாது. அறிவும் அமைதியும் நிறைந்த தியான நிலையில் இருந்து தவறிவிட்டால், நம் வாழ்வு பெரும் துக்கமாக மாறிவிடும். நம்மிடத்தில் மகத்தான சக்திகளும், உயர்வான அறிவுகளும், நிலையான ஆனந்தமும் மறைந்து இருக்கின்றன. அவைகளை வாழ்க்கையில்

பிரதிபலிக்கும்படி செய்வதிலேதான் இன்பமும், இனிமையும் இருக்கின்றது. நம்மிடத்தில் அமைந்துள்ள ஆத்மீகச் சக்தியை வெளிப்படுத்துவதற்குத் தடையாக இருப்பது நமது ஆசைகளே.

கெட்ட தீய எண்ணங்களுக்கு மனிதன் அடிமையாவதினால்தான் அவன் சக்தியிழந்தவனாகவும், துக்கம் நிறைந்தவனாகவும் காணப்படுகிறான். நமது தியான சக்தியை மட்டும் சிறந்தமுறையிலே ஓங்கச்செய்து பரிசுத்தமாக வாழ ஆரம்பித்துவிட்டால், நிச்சயமாக பரிபூரண நிலையாகிய, தெய்வீகத் தன்மையை அடைந்து விடலாம். மனிதன் ஓயாத்துயரத்தினால், கவலையினால் கலங்கி, நிதான சக்தியை இழப்பதற்கு முக்கிய காரணம், அவன் சிறின்ப வலையிலே சதாசிக்குவதினால்தான். பின் ஏங்குகிறான், ஏமாறுகிறான். எந்தவித வழியுமின்றி அந்த ஆசைக்கே அகப்பட்டு எண்ணற்ற இன்னல்களுக்கு ஆளாகி அவதிப்படுகிறான். உலக வாழ்க்கையில் குதித்துள்ள மனிதன் ஆசைவெறிகளுக்கு அடிமையானதினால் சகிக்க முடியாத்துயரத்துடன் சோகமாகக் காட்சியளிக்கிறான்.

துக்கமும் துயரங்களும் கண்மூடித்தனமாக, ஆசையின் பிரகாரம் வாழ்வதினால்தான் ஏற்படுகிறது. துயரத்தினின்றும் தப்பவேண்டுமானால், 'மனிதன் அவசியம்—ஆத்மீகப் பரிசுத்த வாழ்வை ஆரம்பிக்கவேண்டும். அத் தெய்வீக வாழ்வை நெறியோடு வாழ்வதின் மூலம் தான் நிரந்தரமான சாந்தியையும், நிலையான ஆனந்தத்தையும் அடைய முடியும். மனதிலே ஆசைகள், மண்டிக்கிடக்கும் வரையில், மனிதன் வாழவும் பெரும் புயலாகவே இருக்கும்.

காமக் குரோத உலோப முதலிய மிருக உணர்ச்சிகளுக்கு மனிதன் கட்டுப்படுவதினால்தான், வாழ்க்கை காய்ந்து கருகி, பாலைவனமாக மாறி விடுகிறது. ஜோதிவீசி, ஆனந்தமூட்டி, அறிவுவழங்கிடும் இன்ப மயமான தியானத்திலேதான் வாழ்க்கையில் விடுதலை பெறமுடியும். அப்பொழுதுதான் சாந்தி நிலையில் சம்பூரணமாக நுழைய முடியும்.

இந்தோநேசியாவில் இருபத்தெட்டு நாட்கள் (2)

நா. முத்தையா

இந்தோநேசியாவில் பாலித் தீவு உலக யாத்திரிகரின் முக்கிய கவனத்தைப் பெற்ற ஒரு பிரதேசமாகும். அங்கு வசிப்போர் எல்லோரும் இந்துக்களாவர். அவர்களைப் பாலி இந்துக்கள் என்றே அழைப்பர். களவு, கொலை, பொய், காமம், குடிவகை ஆதிகளற்றால் குற்றப்படாத சமூகம் ஒன்று உலகில் இருக்கிறதென்றால் அது இந்தப் பாலி இந்துக்கள் சமுதாயம் ஆகும். இன்றும் பாலித் தீவுக்குச் செல்லும் யாத்திரிகர்கள் தமது எந்தப் பொருளையும் எந்த இடத்திலும் வைத்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவர். அவர்கள் வரும்வரை அந்தப் பொருள் அந்த இடத்திலேயே இருக்கும்.

இற்றைக்குச் சுமார் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன் கதிர் காமத் தலத்தில் இத்தகையதொரு பண்பாடு இருந்ததாகக் கர்ண பரம்பரைச் செய்திகள் கூறுகின்றன. யாராவது ஒரு யாத்திரிகருடைய பொருள் ஒன்று எங்காவது தவறி விட்டால் அதனைக் கண்டெடுத்தவர் கோயிலின் பின் பக்கத்திலுள்ள அரச மரத்தில் தொங்க விட்டுவிடுவார். பொருளுக்குரியவர் அதனைப் பெற்றுக் கொள்வர். இன்றோ அதற்குமாறு. எங்கு பஞ்சமாபாதகம் குறைந்திருக்கவேண்டுமோ, அங்கு தான் பஞ்சமாபாதகங்களும் விரிவடைந்துள்ளன. இதுவும் முருகனுடைய கருணை போலும்.

பாலித்தீவின் மண்ணுக்கு நல்லதொரு சக்தி இருக்கிறது என்றே கூறவேண்டி உள்ளது. அந்த ஊரவர்கள் தான் பரம்பரையான வாழ்வினால் நல்லவர்களாக வாழுகிறார்கள் என்று கூறலாம். வெளிநாடுகளில் இருந்து வரும் யாத்திரிகர்களும் பஞ்சமாபாதகங்களை நீக்கியவர்களா என்றொரு கேள்வி எழும்புகிறதல்லவா? வெளிநாட்டவரும்

அம்மண்ணில் மிதித்தவுடன் அதன் மயமாகிவிடுகின்றனர் என்றே கூறவேண்டும். சில மண்ணுக்குச் சில குணங்கள் உண்டு. பாரதியார் பிறந்த எட்டயபுரத்து மண்ணுக்கு வீரம் உண்டு என்று கூறுவதோடு அதற்கு அத்தாட்சியான செய்தி ஒன்றையும் குறிப்பிடுவார்கள்.

கட்டப்பொம்மன் வெள்ளையர்களை எதிர்ப்பதற்காகப் பாஞ்சாலங்குறிச்சியில் கோட்டை ஒன்று கட்டுவதற்கு இடம் தேடித் திரிந்தான். அத்தருணத்தில் முயல் ஒன்றை நாய் ஒன்று துரத்தி வருவதைக் கண்ணுற்றான். சில நிமிடங்களில் காட்சி மாறிவிட்டது. பயந்து ஓடி வந்த முயல் எட்டயபுரத்து மண்ணிலே கால் வைத்ததும் அதற்கு வீரம் பிறந்துவிட்டதாம். முயல் திரும்பிப் பார்த்ததும் நாய் பின் வாங்கி ஓடியது. இதனால் அம்மண்ணுக்கு வீரம் உண்டு என்பதை உணர்ந்த கட்டப்பொம்மன் அங்கே கோட்டை கட்டினான் என்று கூறுவர்.

இதே போன்று பாவித் தீவின் மண்ணிலே கால் மிதித்தவர்களும் எத்தியவர்களாயினும் நல்லவர்களாகி விடுகின்றனர். தமது தீய சுபாவத்தை நல்ல பழக்கங்களினால் மாற்ற முடியாதவர்கள் பாவித் தீவுக்குச் சென்று சில நாட்கள் வசித்து விட்டு வந்தால் நல்லவர்களாகி விடுவார்கள். ஆனால் திரும்பி வரும்போது பழைய சுபாவங்கள் அவனைத் தீண்ட விடாது மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டும்.

போக்கு வரவுக்குரிய வாகனங்களைச் செலுத்தும் போது சில சமயங்களில் தவறுகள் ஏற்பட்டு விடுவதுண்டு. அதன்மூலம் குற்றவாளியாகிச் சிறைசெல்ல நேர்ந்தால் மற்றைய சமூகத்தவர்களைப்போல அவர்களைச் சிறையினுள்ளே அடைத்து வைப்பதில்லை. அத்தகைய குற்றவாளிகள் காலையில் வேலைக்குச் செல்லும் போது பொலிஸ் ஸ்டேசனுக்குச் சென்று கையொப்பம் வைத்துவிட்டுச் செல்ல வேண்டும். மாலையில் வீடு திரும்பும் போதும்

அவ்விதமே கையொப்பம் இட்டு விட்டு வீட்டிற்குச் செல்லலாம். கையில் விலங்கிட்டு அவர்களை அழைத்துச் செல்லும் வழக்கமும் இல்லை. பொலிசாருக்கே அங்கு எந்தவித வேலையும் இல்லையாம். நியாயவாதிகளுக்கும் அங்கு வேலை இல்லை. நீதிபதிக்கும் எப்பொழுதாவது ஒரு வேலை இருக்கும்.

இத்தகையதொரு சமுதாயம் நம்மவர் மத்தியிலே உருவாகாதா? என்று ஆசைகொள்ளத் தோன்றுகிறது. இத்தகையதொரு சமுதாயம் உருவாக வேண்டும் என்று மகாத்மா காந்தி அடிகள் விரும்பினார்கள். அதற்கு இராம ராஜ்யம் என்றே பெயர் வைத்தார்கள். எங்கள் ஜனாதிபதி அவர்களும் இத்தகையதொரு அரசு உருவாக வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறார். அதற்குத் தார்மிக அரசு என்று பெயரிட்டிருக்கிறார். தமது அரசாங்கத்தின் குறிக் கோள் தார்மிக அரசு ஒன்றை நோக்கிச் செல்லுதல் தான் என்று கூறியுள்ளார்.

இந்தோநேசியா சுதந்திரம் அடைந்தவுடன் முதலாவது ஜனாதிபதியாக இருந்தவர் சுகர்ணோ அவர்கள். இவர் இஸ்லாமியராயினும் இவரது தாயார் பிராமண இந்துப் பெண்ணாகவே வாழ்ந்தவர். தாயார் இறந்தபோது அவரது ஈமக்கிரியைகள் இந்து சமய முறைப்படியே நடைபெற்றனவாம். தாயாரது உடலை எரித்துச் சாம்பலைக் காசிக்கு அனுப்பிக் கங்கையில் கரைக்கச் செய்தாராம்.

சுகர்ணோ அவர்கள் இந்து சமுதாயத்திற்கு மாறில்லாத வகையில் நடந்து கொண்டார் என்பதற்கு இன்னொரு சான்றும் உண்டு. பாலி இந்துக்களில் நன்கு படித்துப் பட்டம் பெற்ற பதின்மரைத் தெரிவு செய்து அரசாங்கப் பணத்தில் காசிச் சர்வகலாசாலைக்கு அனுப்பி இந்து சமய ஆராய்ச்சி செய்யுமாறு தூண்டினார். அவரால் அனுப்பப் பட்டம் பெற்று வந்தவர்களே இன்று பாலித் தீவில் இந்து சமய வழிகாட்டிகளாக விளங்குகிறார்கள். அவர்கள் வேதங்கள், ஆகமங்கள், உபநிடதங்களை நன்கு கற்று

தமது மக்களுக்கேற்ற வகையில் இந்து சமய உண்மைகளை இந்தோநேசிய மொழியில் மொழி பெயர்த்துள்ளார்கள். பகவத்கீதையும் பிரம்ம சூத்திரமும் இந் தோ நே சிய மொழியில் மொழிபெயர்த்து விட்டார்கள்.

10-ம்11-ம் நூற்றாண்டில் இந்தோநேசியாவிற்கு சைவ சித்தாந்தம் வந்ததாக கூறப்படுகிறது. அக்காலப்பகுதியில் தான் திருவாசகத்திற்கு அங்கு முதன்மையான இடம் கிடைத்துள்ளதாகக் கருதப்படுகின்றது. அகத்திய முனிவருடைய உபதேசங்களும் அங்கு இடம் பெற்றிருக்கின்றன. சந்தனக்கட்டையால் செய்யப்பட்ட அகத்திய முனிவருடைய சிலையை இருளங்காமன்னன் பூஜித்ததாக வரலாறு கூறுகின்றது. அகத்திய முனிவருடைய உபதேசத்தை ஏற்றுக்கொண்ட பரம்பரை ஒன்று அங்கு இருந்ததாக எண்ண இடமுண்டு. இருளங்காமன்னனுடைய காலம் 10-ம் நூற்றாண்டாகும். அகத்தியருடைய சிலை அதற்கும் முற்பட்ட காலத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இருளங்காமன்னனின் தகப்பனார் கல்லினால் அகத்தியருடைய விக்கிரகம் செய்து கோயில் ஒன்றும் கட்டினார். நாட்டில் அரசியல் குழப்பம் ஏற்பட்டபோது அரசர் வடக்கிருந்து தமது உயிரைப் போக்கிக்கொண்டார். வடக்கிருக்கும் வழக்கம் பற்றித் தம்மு் இவக்கியங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம்.

பாண்டிய நாட்டிலிருந்த பிசிராந்தையார் என்ற புலவரும் கோப்பெருஞ்சோழனும் ஒருவரை ஒருவர் கண்ணால் கண்டாரில்லை. இருவரும் உணர்ச்சி ஒத்த நண்பராக வாழ்ந்தனர். கோப்பெருஞ்சோழர் தம் மக்களால் ஆட்சியையும் வாழ்க்கையையும் வெறுத்து வடக்கிருந்து உயிர் நீத்த போது, உடன் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தவர்களுள் பிசிராந்தையாரும் ஒருவராவர். இச்செய்தி புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது.

சந்தனக்கட்டையாலான அகத்தியர் விக்கிரகத்தை இன்றும் யாகர்த்தா நூதனசாலையில் பார்க்கலாம். ஆரிய

ருடைய வேதங்களை பாளி இந்துக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். இதனைக் கிழக்கு யாவா இந்துக்களும் ஏற்றுக்கொள்ளுகின்றார்கள். விதிதத்துவம், கர்மபலன், மறுபிறப்பு, சம்சாரபந்தம் ஆதியன எல்லாம் பாளி இந்துக்களால் ஏற்கப்பட்டனவாகும். வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் முத்தி அடைதல் என்ற கொள்கை அவர்களுடைய வாழ்க்கையில் ஸ்திரப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நம்மவர் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் முத்தி அடைதல் என்பதை அறிந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் உணர்ந்தார்களில்லை. அவர்கள் உணர்ந்துள்ளார்கள். ஆனபடியினால்தான் பஞ்சமா பாதகங்களுக்கும் அவர்கள் இடம்கொடுக்கவில்லை. நம்மவருடைய இன்றைய வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் எப்பாதகத்தைச் செய்தாயினும் பணம் சம்பாதித்தால் போதியது.

அகத்திய முனிவருக்குப்பிறகு வியாச முனிவருக்கு முக்கிய இடம்கொடுத்துள்ளனர். வியாசருக்கு அடுத்தபடியாகக் கூத்தாரான் என்பவர் இடம்பெறுகிறார். பரதமகரிஷி, மார்க்கண்டேயர் ஆகியவர்களும் இடம்பெறுகின்றனர். தென்னிந்தியத் தமிழர்களே சைவசித்தாந்தத்தை இங்கு கொண்டுவந்துள்ளார்கள். இங்கு இந்து சமயத்தைப் பரப்பியவர்களில் துவிஜேந்திரா முக்கிய இடத்தைப்பெறுகின்றார். நான்கு வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், உபநிடதங்கள், ஆகமங்கள், பாரத இராமாயணங்கள் யாவும் இங்கு ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றன. இதனால் இந்தோநேசியா என்றால் இந்துக்கள் வசிக்கும் தேசம் என்ற பொருள் வலுவடைகின்றது.

—தொடரும்

கடவுளின் ஆற்றல்

ஆண்டவனால்தான் எல்லாம் நடக்கிறது. மனிதனால் ஒன்றும் இல்லை. அவர் கடுகிலிருந்து மலையை ஆக்குவார். மலையைக் கடுகாகவும் ஆக்குவார். அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது.

—கபீர்.

கடல்கடந்த சைவம்

-ஸ்ரீ வித்யாபோஸக ஞான பாஸ்கரா-
எஸ். நடராஜன் (நஜன்)

முன் தொடர்ச்சி

சயாம் நாட்டில் திருமூர்த்தி வழிபாடு இருந்ததாக புதைபொருள் ஆராய்ச்சியிலிருந்து தெரியவருகிறது. அங்கு சிவனுக்கு முதலை வாகனம் இருந்ததென்பது சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒருசிற்பத்திலிருந்து தெரிகிறது. சயாம் பிரம்மாவுக்கு ஒரு முகம்தான். ஆனால் 20 கைகள். திருவெம்பாவை விழா (மார்கழியில் தமிழ்நாட்டில் கொண்டாடப்படுவது.) சயாம் நாட்டில் இன்றும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது.

“இந்திய வழிபாடும் பழமையும்” என்ற நூலில் முக்கேசி என்பவர் லிங்க வழிபாடு உலகமெங்கும் பரவியிருந்ததைப் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“இந்திய மக்கள் சிவனின் அருட்குறியான சிவலிங்கத்தை தொன்றுதொட்டு வழிபட்டு வருகின்றனர். உலகின் பல பாகங்களில் இது பரவி இருந்ததென்பதை விளக்குவதற்கு வேண்டிய சான்றுகள் கிடைத்துள்ளன. சீனா, ஜப்பான், பசிபிக் தீவுகள் முதலிய இடங்களில் இவ்வழிபாடு முற்றிலும் மறைந்துவிடவில்லை. ஆப்பிரிக்கா மக்களிடையேயும் இது பரவியிருந்தது. திபேத், பூடான் நாடுகளிலும் சிவலிங்கங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆப்பிரிக்காவில் தகோமி என்ற இடத்தில் லிங்கம் “லெங்பா” என்ற பெயரில் வணங்கப்பட்டு வந்துள்ளது.

பல நாடுகளில் ஆண்குறியே லிங்கமாக வழிபடப்பட்டதும் உண்டு. அதைக்கொண்டு சில மேனாட்டு எழுத்தாளர்கள் இந்தியர்கள் வழிபடும் லிங்கம் ஆண்குறிச்சின்னமே என்று தங்கள் புத்தகங்களில் எழுதியிருக்கிறார்கள். இது முற்றிலும் தவறு. சிவனும் சக்தியும் இணைந்தது லிங்கம் தான் என்றாலும் அவை ஆண் - பெண் குறிகளை வைத்து வழிபடுவதாகாது.

தெய்வத்தை நாட மேல்நோக்கு வேண்டும். பிராசுத்தி மேல்நோக்கி இயங்குகிறது. அதனால் லிங்கத்தின்

பாணம் நிமிர்ந்துள்ளதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது. வட்டமாகவுடைய ஆவுடையார் இறைவன் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாதவன் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

ஸ்ரீலங்காலிலும் சைவத் தொடர்பு உண்டு. இந்திய சரித்திரகாலத்திற்கு முன்பே இலங்கையில் ஹிந்து மதம் தழைத்திருந்தது. கந்தன் வாழும் கதிர்காமத்தைப்பற்றி அறியாதவர்கள் இருக்க முடியாது. அருணகிரிநாதர் அதைப் பாடியிருக்கிறார். சிவனுக்கு இருபெரும் புராதன ஆலயங்கள் இருக்கின்றன. கிழக்கு இலங்கையில் திருக்கோணமலையில் ஸ்ரீ கோணேஸ்வரரும், வட இலங்கையின் மேற்குப் பகுதியில் திருக்கேதீஸ்வரரும் கோயில் கொண்டுள்ளனர். முன் கூறிய கோணேசுவரரை சம்பந்தரும், பின் கூறிய திருக்கேதீஸ்வரரை சம்பந்தர் - சுந்தரர் இருவரும் பாடியிருக்கின்றனர்.

நவக்கிரகங்களில் ஒருவரான கேது வழிபட்டபடியால் கேதீஸ்வரம் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இக்கோவில் உள்ள இடம் மாதோட்டம் என்பதாகும். இராவணன் மனைவி மண்டோதரியின் தகப்பன் மயன் கட்டிய ஆலயம் இது என்று கூறப்படுகிறது. இராவணன் கட்டிய கோவிலே திருக்கோணேஸ்வரம்.

இமயக்கேதாரம் முதல் இலங்கை கேதீச்சரம்வரை சிவபெருமான் புகழ் பரவி இருந்ததை “கேதீச்சர மேவினார் கேதாரத்தார்” என்று பாடினார் அப்பரடிகள். திருக்கோணமலையை தகழிண கைலாயம் என்பர்.

சிவ மதம் தென்கிழக்கு ஆசியாவன்றி சீனா, ஜப்பானிலும் பரவியிருந்தது. ஜப்பானியர் சிவனை ‘பூடோ’ என்றழைக்கின்றனர். 1281ல் குப்ளாய் கான் ஜப்பானின் இயூஷு தீவு மீது படை எடுத்தான். ஜப்பானியர் அத் தீவின் கடற்கரையில் சிவனைப் பிரதிஷ்டை செய்து இரவு பகலாக அகண்ட பூஜை நடத்தி எதிரிப்படைகளை முறியடிக்கச் செய்யும்படி பிரார்த்தித்தனர். உடனே கடலில் பெரும் புயல் கிளம்பி குப்ளாய் கானின் படகுகள் எல்லாம் மூழ்கிவிட்டன. தங்கள் நாட்டை சீன ஆக்கிரமிப்பிலிருந்து காத்த தெய்வம் சிவன் என ஜப்பானியர் கொண்டாடுகின்றனர்.

இப்படி எங்கும் நிறைந்த சிவபெருமான் நமது திரு. நா.முத்தையா அவர்களுக்குநீண்ட ஆயுள் கொடுத்து அவரது ஆத்மஜோதி ஆஸ்ரமப்பணி நீடிக்கஅருள்புரியட்டும்.

அருட்செல்வர்

சுவாமி நிர்மலானந்தா

“அருட் செல்வம் செல்வத்துள் செல்வம்” என்றார் பொய்யா மொழியார். உலகில் செல்வம் படைத்த செல்வர் பலரை நாம் காண்கின்றோம். அவர்களுக்குப் புகழ் உண்டு. சிறப்பு உண்டு. பெருமையும் இருக்கிறது. ஆனால், செல்வம் நிலையற்றது.

ஆட்சிச் செல்வம் பெற்ற செல்வர்கள் படைகளின் துணை கொண்டு, பகைவர்களை வென்று வாகை குடுவர். நாம் குறிப்பிடும் அருட்செல்வரும் விவேகம், நிராசை, சமதமாதி, ‘முழுக்ஷுத்துவம்’ எனும் நாற்படைகளால் அகங்கார மமகாரப் பகைவர்களை வென்று ஜெயக் கொடி நாட்டியவர். அருள் பழுத்த பழச் சுவையாய் நாமசங்கீர்த்தனம் பாடி நம்மை உய்விக்க வந்த வள்ளல்.

இவர் ஒரு கௌரீனதாரி; சந்நியாசி; சாது; அருளாளர்; பேத மற்ற பெருந்தகை. ஸ்ரீ அபேதானந்த மகராஜ். இம்மகான் கேரளத்தில் திருவனந்தபுரத்தில் பத்மநாபர் ஆலயத்துப் பத்ம தீர்த்தக்கரையில் அபேத ஆஸ்ரமம் உருவாக்கியவர். அங்கு ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ண பகவானுக்கு ஆலயம் அமைத்து அனைவரும் பக்தி வழிச்செல்ல ஆர்வம் ஊட்டி வரும் வள்ளல். இறைவன் வேறு, சக்தி வேறு அல்ல; ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேறு, ராதை வேறு அல்ல. இதை நினைவூட்ட, அச்சநிதிக்கு முன் ஸ்ரீ ராதிகாஜ்யை எழுந்தருளச் செய்து, அவர்தம் திருவடிக்கீழ் 3½ கோடி மகாமந்திர விகித ஜப மந்திரக் கட்டுகளையும் ஸ்தாபித்தவர். அறிவுச் சுடர் கணபதிக்கும், சொல்லின் செல்வன் அனுமனுக்கும் கோயில்களை அமைத்த அருட்செல்வர். ஆஸ்ரமத்தில் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பே அகண்ட ஜோதி ஏற்றி இரவு பகலாக இடைவிடாமல் மகா மந்திர கீர்த்தனை செய்து கையில் எடுத்த தம்பூராவைத் தரையில் வைக்காது பிரதக்ஷணம் வர அகண்ட நாம மந்திர் நிறுவிய மகாத்மா; குமரி முதல் இம்மயம் வரை நாம் பிரச்சாரம் செய்தருளும் சீலர்.

“ஹரேர் நாமைவ நாமைவ மம ஜீவனம்!

கலௌநாஸ்த்யேவ நாஸ்த்யேவ கதிரந்யதா!”

என்ற சுலோகம் நம் அருட்செல்வரை எண்ணி எண்ணி ஈடேற வைக்கின்றது. இவர் பக்த பாவத்தின் திளைக்கும் தியான மூர்த்தி. பேயாழ் வாரும்,

“ஓர்த்த மனத்தராய் ஐந்தடக்கி ஆராய்ந்து
பேர்த்தால் பிறப்பேழும் போக்கலாம்”

என்றார். ஓர்த்த மனத்தவர் என்று அவர் குறிப்பிட்டது, பகவானை இடைவிடாமல் தைலதாரை போன்று சிந்திக்கும் செம்மனத்தராய் பக்தர்களே, என்று நாம் கருதவேண்டும். இந்திரியங்களை வெல்லப் பக்தியை ஒப்பத் துணைபுரியும் சாதனம் வேறில்லை; இறைவனை மனம் நாடிச் செல்லுமாயின், கெட்ட ஆசைகளும் தீய எண்ணங்களும் ஒடிப் போகும் என்பது நம் அருட்செல்வரின் அருள் முழக்கம் கேட்டவர் களுக்குப் புலனாகும்; பேயாழ்வார் தம் நெஞ்சுக்கு,

“செய்மையால் உள்ளருகி செவ்வனே நெஞ்சமே!
மெய்ம்மையால் காண விரும்பு”

என்று கூறிக் கட்டளையிடுகின்றார். உண்மையான உருக்கத்தில் மனம் தூய்மை அடையும். களங்கமற்ற கண்ணாடியாய் இதயத்தில் அரவுப் படுக்கையை விட்டு வந்து, நம் பெருமான் எழுந்தருள்வாரி என்ப தில், பூரண நம்பிக்கை கொள்ள நம் அருட்செல்வரீ நம்மைத் தூண்டு கின்றார்.

இவர் கருணாகரர்; சாந்த மூர்த்தி; புன்னகை பூக்கும் பெருமகன். இவரைக்கண்டால் கலிதீரும். பக்திச் செல்வத்தை வாரி வழங்கும் சிராளர் இவர். எண்ணற்ற பக்தர்களின் இதயத்தாமரையை மலர் விப்பவர் இவர். பக்தர்களை உருவாக்கும் தெய்வச்சிற்பி. எம் உள்ளங் கவர் கள்வன். எம் உள்கி கோயிலுக்கு ஏற்றம் விளக்கு. பாரதமெங் கும் பக்திச் சுவை நனி சொட்டச் சொட்டப் பகவானுடைய திரு நாமங்களை முழக்கும் மூதறிவாளர். இவர்கோடி கோடியாக எண்ணி றந்த கோடியாகப் பகவானை அர்ச்சித்து, அர்ச்சிக்கச் செய்து பகவதி சங்கீர்த்தனம் பாடி, பாடுவித்துப் பண்பட்ட பத்திமான்களைப் பக வானிடம் ஈர்த்துச் செலுத்த வல்லவர். மனம், மொழி, மெய்யா கிய முக்கரணங்களையும் ஒன்று படுத்திப் பரம் பொருளை உணர்த்த வந்தருளிய அவதாரமூர்த்தியே இவர்.

உலகத்தில் ஏர் கொண்டு நிலத்தை உழுது பயிர்களை விளைவிக்க விக்வும் உழவர்களைக் காண்கின்றோம். அறிவுடைய மக்கள் பாவா ணர்களைச் சொல் ஏர் உழவர்களை என்று பகர்வர். நம் அருட்செல் வர் தொண்ட உழவர் என்று நாம் அறிந்து கொள்ள இடந்தகு கிறார் மணிவாசகர். அவர் தம் திருவாசகத்தில்,

“அர்ச்சனை வயலில் அன்பு வித்திட்ட தொண்ட உழவர்”

நாம் பார்க்கின்றோம். அர்ச்சனை வயலில் அன்பு வித்திட்டு, பசுவானும் பயிரை விளைவித்து நமக்கு அருளும் அருட்செல்வர் அபேதானந்தஜீ அவர்களே ஆவார்.

இக்கலியுகத்தில் “இறைவனது திருநாமத்தை ஒதுதல் ஒன்றே போதுமானது” என்று அனுபூதிமாண்கள் அருளினர். “கைகளைத் தட்டி மரத்திலுள்ள பறவைகளைப் பறந்தோடச் செய்யலாம். அது போலச் சாதகன் ஒருவன் இறைவனுடைய திருநாமத்தைக் கைகளைத் தட்டி முழக்கினால், சரீரமாகிய மரத்திலுள்ள பாவக்குவியலாம் பறவைகள் பறந்துபோகும்” என்றார் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர். நம் தாயுமானவரும்,

“காகமானவை கோடி கூடிநின்றாலு மொரு
கல்லின் முன்னெதிர் நிற்குமோ
கர்மமானவை கோடி முன்னே செய்தாலு நின்
கருணை ப்ரவாக வருளைத்

தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லதோ!” என்று வினவி விடையைப் புரிய வைக்கிறார். வங்கத்துத் தோன்றிய பங்கமில்லாத தங்கம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணசைதன்யர். அவர் ஹரிநாம கோஷத்தால் உலகை உய்வித்த பிரேம பக்தர். அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ண சைதன்ய பிரபுவே அபேதானந்தஜீ. இவரும் நாம் அர்ச்சனை, பஜனை, சங்கீர்த்தனம் பாடிக்காதவாகிக் கசிந்துருகிப் பக்திப் பயிரை வளர்க்கின்றார். பிரேம பக்தி பூண்டிருக்கும் ஒருவர் உள்ளத்தில் காமக் குரோதாதிகளுக்கு இடமில்லை. இம்மை மறுமை பற்றிய ஆசைக்கும் இடமில்லை. அச்சமும் இல்லை. முத்தி நாட்டமும் இல்லை. பகவானிடம் காட்டும் அன்பு ஒன்றே பக்தர்களிடம் நிலைத்துள்ளது. பக்தர்களிடம் விளங்கும் பக்தியை நாரத மகரிஷி,

“அம்ருதஸ்வரூபாச” பக்தியே அம்ருத சொரூபம் என்கிறார் அவர்.

“சாந்திருபாத் பரமானந்தரூபாச” சாந்தியையும், பரமானந்தரூபத்தையும் தரவல்லது பக்தி என்றும் மொழிகின்றார். இன்னும் “தன்மயா” பகவானும் பக்தியும் ஒன்றே என்றும் நவில்கின்றார்.

“நாஸ்தி தேஷு ஜாதி வித்யா ரூபகுலதன க்ரியாதிபேத:” என்ற இச்சுலோகம். பக்தர்களுக்கு இடையில் ஜாதி, கல்வி, உடலமைப்பு, குலம், செல்வம் தொழில் பேதங்கள் இருப்பதில்லை” என்பதை உணர்த்துகின்றது.

திருப்பாணாழ்வார், நந்தனார், துருவன், கோபியர், ஆஞ்சநேயர், சபரி, விதுரர், சுதர்மா, யாவரும் பரமபக்தர்களே. பிரேம பக்திக்கு எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழும் அபேதானந்த ஜீ பஜனை பண்ணும் பொழுதும் அர்ச்சனை செய்யும் பொழுதும் அன்பு எனும் ஆறு கரை புரண்டு ஓடும். ஆகவே, அங்கு மேற்குறித்த பேதங்கள் யாவும் அடிபட்டு, ஐம்புலன்களும் அனைவருக்கும் ஒன்றித்து விடுகின்றன. “ஹரிபோல் ஹரிபோல்” என்று முழக்கி ஜீவபோதம் சிதையச் செய்கின்றார் சுவாமி ஜீ. கரமலர் மொட்டித்து, இதயம் மலர, கண்களில் கூர, சாயா அன்பைப் பெருக்குகின்றார்.

நாமமே மூச்சாகக்கொண்டுள்ள ஸ்ரீ அபேதானந்த மகராஜ் அவர்கள் சுமார் 20 வருஷங்களுக்கு முன்னர் ஒரு நாமப் பிரச்சார யாத்திரை மேற்கொண்டார்கள். அப்போது மதுரையம்பதி ஸ்ரீ மதன கோபால சுவாமி கோவிலில் 31 நாட்கள் அகண்ட மகா மந்திர யக்ஞமும் விஷ்ணு சகஸ்ரநாம லஷார்ச்சனையும் நடாத்தியருளினார்கள். சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி ஆண்டாளும், ஆழ்வார்களும் மங்களா சாசனம் செய்துள்ள ஸ்ரீ கூடல் அழகர் திருக்கோவிலில் ஒரே, நாளில் அகண்டமாக ஸ்ரீ விஷ்ணு சகஸ்ர நாமகோடி அர்ச்சனை நிகழ்த்தியது ஓர் அற்புதமாம். அர்ச்சனையில் பயன்படுத்திய அர்ச்சதைகளை (சுமார் 30 மூடை அரிசி) உணவாகப் பாகம் செய்து அன்னதானம் செய்தனர்.

பின்னர் தருமபிகு சென்னையில் ஸ்ரீ சிவவிஷ்ணு ஆலயத்தில் மூன்று நாட்களில் அகண்டமாக ஸ்ரீ விஷ்ணு சகஸ்ரநாம கோடி அர்ச்சனை நடாத்தி அருளினார்கள். 21 நாட்கள் அகண்டஜோதியின் முன் மகா மந்திரயக்ஞம் இரவு பகலாக நடைபெற்றது.

அடுத்து சேலம் சுகவனேஸ்வரர் திருக்கோவிலிலும், திருவனந்த புரம் ஸ்ரீ அபேதாஸ் ரமத்திலும் மூன்று நாட்களில் அகண்டமாக ஸ்ரீ விஷ்ணு சகஸ்ரநாம கோடி அர்ச்சனை நிகழ்த்தி அருளினார்கள். சுருக்கமாகக் கூறுமிடத்து இப்பாத யாத்திரையின் போது தாம் சென்ற இடமெல்லாம் திரு நாம முழக்கத்திலும், பக்தி வெள்ளத்திலும், பகவத் கீதையின் பிரபாவத்திலும் மூழ்கச் செய்தார்கள்.

சில வருஷங்களுக்கு முன்னர் திருவனந்தபுரம் ஆஸ்ரமத்தில் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ பாலகிருஷ்ண ராதிகா சந்நிதிகளின் அருகே ஸ்ரீ ராதா சகஸ்ர நாம கோடி அர்ச்சனை 21 நாட்களில் நிகழ்ந்தது.

இவ்வாறு கோடானுகோடி அர்ச்சனையால் கோடானுகோடி மக்களைக் கரையேற்ற அவதரித்த சுவாமிஜீ பொள்ளாச்சி சென்று

அங்கு வாழும் மக்களுக்கு அர்ச்சனையில் ஆர்வம் ஊட்டினார். அங்கு அர்ச்சனையை நடாத்திக் காரணமாயிருந்தவர் அந்நகரமேதை தொழிலதிபர் திரு. மகாலிங்கம் அவர்களே ஆவார். அவரது சக்தி நிலைய இல்லத்தில் 1975 ஆம் ஆண்டில் 21 நாட்கள் இக்கோடி அர்ச்சனை அர்ச்சிக்கப் பெற்றது. ஆங்கு சுவாமிஜி கையாண்ட மந்திரம் “ஓம் ஹ்ரீம் நமசிவாய” என்பதாகும். அப்போது அமைந்த மேடையில் ஸ்ரீமதிசித்பவானந்தஜீயும் ஸ்ரீமதி அபேதானந்தஜீயும் வீற்றிருந்தனர். பிரவசனங்கேட்க வந்த மக்கள் “கண்காள் காண்மின்களோ சிவன் எம் இறைவனை” என்று நாவரசர் கண்களுக்குக் கட்டளை யிட்டதைப் போன்று” கண்காள் காண்மின்களோ, அறிவுச்சுடரை அண்புப் புனை” என்று தங்கள் தங்கள் கண்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தனர். அறிவுச்சுடர் வெல்லம். அண்புப் புனல் பாகு. இரண்டும் தித்திக்கும். இரண்டும் வெப்பம் போக்கும். இரண்டும் ஒன்றே. இருவரும் ஒருவரே. இவ்வாறு காணும் பேறு பிரவசனங்களில் கலந்து கொண்டவர்களுக்குக் கிடைத்த பாக்கியம்.

கடந்த ஆண்டு திருவனந்தபுரம் அபேதாஸ்ரமத்தில் 21 நாட்கள் மகாமந்திரகோடி அர்ச்சனையை சுவாமிஜி நடாத்தினார்கள். வடலூர் சத்தியஞான சபைத் திருப்பணியின் போதும் சிவநேசர் மகாலிங்கத்தின் முயற்சியால்.

“அருட் பெருஞ் ஜோதி தனிப் பெருங்கருணை” கோடி அர்ச்சனை அபேதாஸ்ரம அடியார்களைக் கொண்டு நடாத்தப் பெற்றது. 1977 நவம்பர் 16ம் திகதி துவங்கி 133 நாட்கள் விஷ்ணு சகஸ்ரநாம தச கோடி அர்ச்சனையை நம் சுவாமிஜி அவர்கள் அபேதாஸ்ரமத்தில் நடாத்த அருளினார்கள். இந்த அர்ச்சனையில் அமைந்த பெருஞ் சிறப்பு 54 தீபங்களுக்குத் துளசியிட்டு அர்ச்சித்த பெரும்பேறு கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது. இந்த அர்ச்சனையை சுவாமிகள் துவக்கி வைத்து, இருமாத காலம் ஏகாந்த வாசம் பண்ணச் சென்றார்கள். மார்ச் 28ம் தேதியில் சுவாமிஜியின் 70ம் ஆண்டு ஜெனன விழாவும், தசகோடி அர்ச்சனை விழாவும் பக்த கோடிகளும் ஆஸ்ரம வாசிகளும் நடாத்தினர்.

உலக மக்களால் கோடஸ்வரர் என்று கருதப்படும் எந்தக் கோடஸ்வரர்களும் 10 கோடி அர்ச்சனையைப் பாங்குடன் உணர்ச்சி பொங்க, உள்ளம் நெகிழ ஊக்கத்துடன் நிகழ்த்த இயலாது. இந்தக் கோடி அர்ச்சனைக்கு விளம்பரமில்லை. பணவசூல் இல்லை. அபேதானந்த மகராஜ் அவர்களின் அருளும் ஆசியும் துணையாக நின்று அர்ச்சனை நிறைவுற்றது.

அருட்செல்வர்களாகிப் பகவானிடம் பகிதி செலுத்தும் பக்தர்கள் ஆசையற்றவர்கள். நெஞ்சத்தினைக்ளை அறுத்து எறிந்தவர்கள். பகவானிடம் அன்பு செலுத்துவதே வாழ்வில் குறிக்கோளாகக் கொண்டவர்கள். இத்தகு பக்தர்களை யார் யார் போற்றுகின்றார்கள் என்று கீழ் வரும் சுலோகம் எடுத்துரைக்கின்றது.

தேவர்கள் எல்லாம் அப்பக்தர்களைப் போற்றுகின்றனர்: முழுக்ஷுடிகள் எல்லாம் அவர்களை வணங்குகின்றனர். பிரம்மஞானிகளும் அவர்களைப் போற்றுகின்றனர். இவற்றை நோக்கும் போது, பக்தர்கள் வல்லமையை நாம் அறிகின்றோம். பகவான் குறிப்பிடும் பக்தர்களின் லக்ஷணங்களைக் காண்போம்.

“ஸததம் கீர்தயந்தோ மாம் யதந்தஸ்ச தருட வ்ருதா:!
நமஸ் யந்தஸ்ச மாம் பக்த்யா நித்ய யுக்தா உபாஸதே!”

இச்சுலோகத்தில் பகவான் “பக்தர்கள் எப்பொழுதும் என்னைப் புகழ்வார். நல்லொழுக்கத்தில் முயல்வார். அசைக்க முடியாத விரதர்கள். நித்திய யோகிகள்” எனப் பக்தர்களின் பாங்கைப் பகர்ந்துள்ளார். இங்கு பகவான் குறிப்பிட்டுள்ள பக்த லக்ஷணங்களுக்கு ஏற்ப, லக்ஷிய புருஷராகத் திகழும் புருஷோத்தமரே நம் அருட்செல்வர் ஸ்ரீ அபேதானந்த மகராஜ். வற்றாத அருள் ஊற்றுகத் திகழும் பக்த யோகியின் அருட்பிரசாதத்தால் ஆன்மீகம் எங்கும் பொங்கிப் பொலிகு பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு பாரமார்த்திகம் வளர்க. ஜப யகிஞத்தின் மூலம் கலிதோஷம் நீங்குக. தீய எண்ணங்கள் மாறி ஆகாயப் பரப்பில் புனிதம் ஒங்குக.

இறப்பும் பிறப்பும்

நைந்த துணிகளைக் கழற்றி எறிந்துவிட்டு மனிதன் புதிய துணிகள் கொள்ளுமாறு போல, ஆத்மா நைந்த உடல்களைக் களைந்து புதியனவற்றை எய்துகிறது.

ஆத்மா

ஆத்மாவை ஆயுதங்கள் வெட்டமாட்டா. அதைத் தீ எரிக்காது. நீர் நனைக்காது. காற்று உலர்த்தாது. அதைப் பிளக்க முடியாது. அதை எரிக்கவும் நனைக்கவும் உலர்த்தவும் முடியாது. அது நித்தியமானது. எங்கும் நிறைந்தது. அசைவற்றது. அசைக்க முடியாதது.

—பகவத்கீதை

குடிகள் செய்யும் பாவம் அரசனைச்சாரும்

முத்து

கங்கைக் கரையில் தாரூர் என்பது சிறந்த ஒரு ஊர். உத்தவசித் குணரின் பிறந்த ஊர் அதுவாகும். இவர் ஒரு சிறந்த கண்ணன் அடியார். கண்ணனது லீலைகளில் தனது மனதைப் பறிகொடுத்தவர். தான் பெற்ற இன்பம் உலகம் பெறவேண்டும் என்ற விருப்பினால் ஒரு நாளைக்கு ஒரு ஊராகச் சென்று கண்ணன் கதைகளைப் பாமரமக்களுக்கு உணர்த்தினார். கிராமமக்களுக்கே உபதேசம் செய்து வந்த சித்குணர் பேதலு என்ற நகரை அடைந்தார்.

அங்குள்ளவர்களது உள்ளங்கையெல்லாம் தமது பஜனையினாலும் கதாகாலட்சேபத்தினாலும் கவர்ந்தார். சமீபத்தில் ஸ்ரீராமநவமி வர இருந்தது. அதுவரை தம்முடன் இருந்து நல்லுரை புகன்று ஸ்ரீராமநவமியைக் கொண்டாடவேண்டும் என்று பரிவுடன் கேட்டனர். ஸ்ரீராமநவமிக்குத்துவாரகை செல்ல வேண்டும் என்ற தமது திட்டத்தைக் கூறினார் சித்குணர். அத்துடன் தாம் ஒரு ஊரில் ஒரு நாளைக்குமேல் தங்குவதில்லை என்ற நோக்கத்தையும் கூறினார்.

அவ்வூர்மக்களது உள்ளத்தில் அவரது காரணங்கள் எதுவும் ஏறவில்லை. எமது வாழ்க்கையில் உங்களைப் போன்றவர்களை ஒருமுறை தான் சந்திக்க முடியும். கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நாம் விடமுடியாது என்று ஒரே குரலில் எல்லோரும் கூறினர். அவ்வூர்மக்களுடைய ஆர்வத்தைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியது தமது கடமை என்றுணர்ந்து சிலநாட்கள் அங்குத் தங்கச் சம்மதித்தார்.

ஸ்ரீராமநவமி கொண்டாடுவதற்கென்றேபெரியதொரு பந்தல் அமைக்கப்பட்டது. எல்லா அடியார்களுக்கும் அன்னதானத்திற்கான ஒழுங்கும் செய்யப்பட்டது. ஸ்ரீராமனது விக்கிரகத்தை வைத்து ஒரு முழுநாள் அலங்காரம் செய்தார் சித்குணர். பட்டும் பொன்னும் பூவும் சேர்ந்து அழகுக்கு அழகுசெய்தன. கண்டோர் கருத்துட்புகுமளவுக்கு அவரது அலங்காரம் சிறந்திருந்தது. அதனைக் காண பல சமய மக்களும் திரண்டனர். ராமனது அழகைக்காணக் கண்ணுயிரம் வேண்டும் என்று பக்தர் புகழ்ந்தனர். பக்திவெள்ளம் கரைபுரண்டோடியது.

இக்காட்சியைக்கண்டு பொறுக்க மாட்டாத வேற்றுச் சமயத்தவர்களும் சிலர் இருக்கத்தான் செய்தனர். தமது பொருமைக் குணத்தை பக்தகோடிகள் பக்தியில் ஆழ்ந்திருக்கும் போது கல் எறிதல் மூலம் வெளிப்படுத்தினர்.

கயவர்களின் செயலைக் கண்ணுற்றார் உத்தவர். ராமனிடம் வேண்டுதல் செய்தார். ராமா! ஒரு பாவமும் செய்தறியாத நினது அடியார்களைக் கயவர்கள் வருத்தினால் அடியவர்களைக் காக்க வேண்டியது நினது கடமையல்லவா? பழைய அடியார்கள் துன்பம் உற்றால் புதிதாக எந்த அடியவன் வந்து உனக்கு அடிமையாவான் என்று முறையிட்டார். மனம் உருகி வேண்டினார். அவரவர்கள் தமது தெய்வத்தை வழிபடுவதிலே இவர்கள் கண்ட குற்றம் தான் என்ன? உலகம் ஒன்று; இறைவன் ஒருவன், ஆதலால் எல்லோரும் சகோதரராக ஒன்று பட்டு வாழ்வதற்கு அருள் செய்யலாகாதா?

உத்தவரது பிரார்த்தனை இறைவனையே உருக்கிவிட்டது. இறைவன் அநுமாரை அழைத்தார். 'பேதரு நகரத்திலே நமது அடியவர்களை வேற்றுச் சமயத்தினர் இன்னல் செய்கிறார்கள். நீ சென்று மேலும் தீங்கு நேராமல் தடுத்து வருவாயாக!' என்றார்.

அநுமார் அடியவர்களுக்கெல்லாம் அடியவர் அல்லவா? மிகுந்த கோபத்துடன் சென்றார். அன்று வெள்ளிக்கிழமை. வேற்றுச் சமயத்தவர்களும் தமது வழிபாட்டு இடத்தில் கூடி இருந்தனர். வழிபாட்டு இடத்தின் முன்னால் ஒரு கல் மேடை. அக்கல்லின் மேலிருந்தார் அநுமார். மெதுவாகத் தமது வாலினால் அக்கட்டிடத்தைச் சுற்றினார். வெளியே வந்த பெரியார் ஒருவர் வந்திருப்பவர் அநுமார் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார். “தாங்கள் இங்கு வந்த காரணம் என்ன?” என்று பெரியவர் கேட்டார்.

அதற்கு அநுமார், “இவர்கள் ராமபக்தர்களின் விஷயத்தில் அக்கிரமங்கள் செய்ததினால் இவர்களை ஒழிக்கவே வந்தேன்” என்றார். அம்முதியவர் அக்கோயினுள் புகுந்து, வந்திருப்பவர் அநுமார், நீங்கள்சென்று மன்னிப்புக் கேளுங்கள் என்றார். முதியவரது வார்த்தைகளைக்கேட்ட கயவர்கள் எள்ளிநகையாடினர். “ஏதோ ஒரு குரங்கு வந்திருக்கிறதாம். அது நம்மை அழித்துவிடுமாம்! அழகுதான்! வரட்டும். நாங்கள் பேடிகளா? வந்த பின்பார்ப்போம்” என்றனர்.

இவ்வார்த்தைகள் அநுமாருடைய காதுகளில் விழுந்ததுதான் தாமதம். அநுமாருடைய கண்கள் சிவந்தன. அவ்வளவுதான்! இடியோ? மின்னலோ, புயலோ? பூகம்பமோ என்று விளங்காமல் தவித்தனர் மக்கள். ஒருநொடியிலே அந்த வழிபாட்டிடம் இடிந்து விழுந்து தூள் தூளாய்ச் சிதறிப் போயிற்று.

நொடிப்பொழுதிலே விஷயம் அரசனுடைய காதுகளுக்கு எட்டியது. உத்தவரைக் காக்கும் பொருட்டு இராமன் அநுமனை அனுப்பியிருப்பதை உணர்ந்தான். “இந்த நிலையில் அநுமனைத் தேடிச் செல்வதில் பயன்இல்லை. உத்தவரிடமே செல்வோம்” என்ற நினைவோடு வந்து சேர்ந்தான்.

அரசன் உத்தவரின் அடிபணிந்தான். “பரமபாகவத சிகாமணியே! தெரியாத் தனமாகச் சிலர் தங்களது விழா விற்கு இடையூறு செய்து விட்டனர். முன்னமே இச் செய்தி தெரிந்திருந்தால் நானே தகுந்த ஏற்பாடு செய்து, இம்மாதிரியான கலகங்கள் நடைபெறாமல் தடுத்திருப்பேன். தாங்கள் நடந்ததை மறந்து கோபம் இல்லாமல் எங்களைக் காக்க வேண்டும்.” என்றான்.

அதற்கு உத்தவர் “அரசே! நீ சொல்வது சரிதான்! நீ ஒருபாவமும் அறியாதவன் என்றாலும் குடிகள் செய்யும் பாவம் அரசனையே சேரும். துஷ்டர்களால் சாதுக்களுக்கு ஏற்படும் நஷ்டத்திற்கு அரசனே பொறுப்பாளி. ஆகவே, இனிமேல் இம்மாதிரியான வகுப்பு வாதக் கலவரங்கள் உன்னுடைய ஆட்சியிலே ஏற்படாமல் கவனித்து வருவாயாக! நீ நிரபராதி என்பது எனக்குத் தெரியும். உனக்கு இறைவன் ஒருவிதமான குறையும் வைக்கமாட்டான்.” என்றார்.

அரசன் மனம் மகிழ்ந்து இனித்தனது எல்லையிலே, இம்மாதிரியான தோஷங்கள் நடைபெறாமல் கவனிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு அரண்மனை திரும்பினான். ஸ்ரீராமநவமி கொண்டாட்டமும் சிறிது துன்பத்தோடும் பெரிதும் மகிழ்வோடும் இனிதே நிறைவேறிற்று. உத்தவர் துவாரகை நோக்கிப் புறப்பட்டார். உத்தவரை வழி அனுப்ப ஊரேதிரண்டு வந்திருந்தது. அரசனும் வந்து கலந்து கொண்டான். பொன்னும் பொருளும் உத்தவர் பணிக்கு அளித்தான். ஊர் எல்லைவரை சென்று மரியாதைகள் செய்து உத்தவரை வழி அனுப்பிவைத்தான்.

ஒரு விளக்கானது குடம் முதலியவற்றைப் பிரகாசப்படுத்துவதுபோல் ஆத்மா ஒன்றே பத்தி முதலியவற்றையும் இந்திரியங்களையும் பிரகாசப்படுத்துகிறது. ஜடமான அவற்றால் ஆத்மா பிரகாசம் அடைவதில்லை.

—சங்கரர்

சைவ மகா சபைகளின் கடமை

—நா. முத்தையா—

சிவம் என்பதிலிருந்து பிறந்தது சைவசமயம். ஆன்மாக்கள் சிவத்தை அடையச் செய்வதற்காக என்னென்ன பணிகள் செய்ய வேண்டுமோ, அவற்றைச் செய்வதே சைவ மகா சபைகளின் முக்கிய கடமைகளாகும்.

இளைஞர் உள்ளங்களில் சிவ நினைவை பதியச் செய்வதற்கான சாதனைகளைச் சைவ மகா சபைகள் ஏற்படுத்த வேண்டும். பக்கத்திலுள்ள கோயில்களிலோ சபைமண்டபத்திலோ வெள்ளிதோறும் கூட்டுவழிபாடு நடைபெறச் செய்யவேண்டும். அச்சபையிலுள்ள அங்கத்தவர்கள் யாவரும் அதற்குத் தவறுது சமூகங் கொடுக்க வேண்டும். சபை அங்கத்தவர்களில் ஒவ்வொருவர் கூட்டு வழிபாட்டின்பின் ஐந்தோ, பத்தோ நிமிடங்களுக்கு நற்சிந்தனைப் பேச்சு நிகழ்த்தலாம். அல்லது கந்த புராணம் பெரிய புராண வசனங்களைத் தொடர்ந்து வாசிக்கச் செய்யலாம்.

சபைகள் நடத்தும் கூட்டுவழிபாடுகளிலே சபை அங்கத்தவர்களைக் காண முடியாது. ஒரு ஆசிரியரும் எட்டுப்பத்துப் பிள்ளைகளும் ஈடுபட்டிருப்பர். சில வயது சென்றவர்கள் வந்து வாய்முடி மௌனிகளாக இருப்பர். பஜனை முடிந்ததும் குழந்தைகளுக்குக் கடலை கிடைக்கும். பெரியவர்கள் நினைப்பார்கள் கடலைக்காகப்பாடுகிறார்கள். நாம் ஏன் கலந்துகொள்ளவேண்டும்? குழந்தைகள் நினைப்பார்கள் நாம் பாடினால்தான் கடலை கிடைக்கும் என்று. இந்த எண்ணங்கள் அழிந்து கோயிலில் எல்லோரும் மனம் உருகி ஆண்டவன் புகழ்பாட வேண்டும். வாரத்தில் ஒருநாளைக்கு அரை மணித்தியால நேரம் தியாகம் செய்ய முடியாதவர்கள் சைவ மகா சபைகளில் அங்கத்துவம் வகிக்கத் தகுதியற்றவர்கள்.

சபை அங்கத்தவர்களுக்குத் திருநீற்றில் நம்பிக்கையிருக்க வேண்டும். அவர்கள் தவறுது திருநீற்றுக்குக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். கோயில் பழக்கம் ஏற்படவேண்டும். இளைஞர்களுக்கு முன்மாதிரியாக பெரியவர்கள் வாழ்ந்துகாட்ட வேண்டும். சபை அங்கத்தவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தவறுது சமய

தீட்சை பெறவேண்டும். சமய தீட்சை பெறுதவர்கள் அங்கத்தவர்களாக இருக்கத் தகுதி அற்றவர்களென்பதை எல்லோரும் உணரவேண்டும்.

ஆண்டுக்கு ஒருமுறை விழா நடத்தி விடுவதால் எமது கடமை முடிந்துவிட்டது என்று நினைக்கக்கூடாது. சமயத்திற்கு முக்கியமானது சாதனை. சாதனையில்லாமல் பேச்சினால் யாதும் பயனில்லை. சாதனா மார்க்கமே மக்களை மக்களாக்குவது.

சைவ மகா சபை அங்கத்தவர்கள் யாவரும் உண்மைச் சைவர்களாக வாழ வேண்டும். அப்போதுதான் அச்சபை மக்களுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்க முடியும். பின்வரும் இலக்கணங்கள் அங்கத்தவர்களிடம் அமையவேண்டும்.

கோயில் பழக்கமிருக்க வேண்டும், விபூதியைப் பேணும் நம்பிக்கை வேண்டும், புலாலுணவைத் தவிர்த்து வாழவேண்டும், மது அருந்தக்கூடாது, சமயதீட்சை பெற்றவராயிருத்தல் வேண்டும். இந்த இலக்கணங்களை அங்கத்தவர் ஒவ்வொருவரும் படிப்படியாக வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

சமய விழாக்களுக்கு இத்தகைய இலக்கணங்கள் இல்லாதவர்களைப் பேச்சுக்கோ, தலைமை தாங்கவோ அழைக்கக்கூடாது. சைவ சமய ஒழுக்கங்களையே பேணுவோரைப் பேச்சுக்கும், தலைமை தாங்கவும் அழைக்க வேண்டும். கலை என்ற உருவத்தில் அனாச்சாரமான நிகழ்ச்சிகள் விழாக்களில் புகுத்துவதைத் தவிர்க்க வேண்டும். சமய விழாக்களுக்கு உயிர்நாடி ஆத்மீகமே. மனப்பக்குவம் பெறுதலே சமய வாழ்க்கையின் முக்கிய குறிக்கோள். மானிட ஜென்மம் வெறும் சுகஜீவனத்துக்காக என்று அமைந்தது அல்ல. யாரொருவன் பிறன் ஒருவனுடைய துன்பம் கண்டு உள்ளம் உருகுகிறானோ, அவனே உண்மைச் சைவன். மற்றைய உயிர்களைத் தன்னுயிர் போல் மதிப்பவன் எவனோ அவனே எல்லா உயிர்களிலும் ஆண்டவனைக் காண்பவன் ஆவான். ஜீவ சேவையே சிவசேவையாகும்.

மனப்பக்குவத்திலே மனிதன் ஓங்கும் அளவு அவன் மேலோனாகின்றான். மனத்தைப் பண்படுத்துவதற்கென்றே சமய சாதனைகள் அத்தனையும் அமைந்துள்ளன. உடலை வளர்த்து உறுப்பிட்டுத்துவதற்கு நாம் உணவு உண்பது போல, அதே முறையில் உள்ளத்தைப் பண்படுத்துவதற்கு நாம் சமய சாதனைகள் செய்யவேண்டும்.

இக்குறிக்கோளை வைத்துக்கொண்டே சைவ மகா சபைகள் தொழிற்பட வேண்டும். அப்போதுதான் சைவ மகா சபைகள் தமது கடமையை நிறைவேற்றியதாக மனநிறைவு பெறக்கூடும்.

சும்மா இருக்கும் சுகம்

— ப. உமாதேவி —

9/37, திரௌபதி அம்மன் கோவில் தெரு
அரியாங்குளம்-புதுவை - தமிழ்நாடு

“சும்மா இருப்பதே சுகம்.” இதை நாம் அடிக்கடி கேட்கிறோம். நாமே அவ்வப்போது கூறுகின்றோம். கேட்கும் போதும் சரி, அதைக் கூறும்போதும் சரி வாக்கியத்தின் உண்மைப் பொருளை உணர்கின்றோமா? அது தான் வினாவுக்குரியது. சும்மாயிருப்பது என்றால், வாளாவிருப்பது. எந்த செயலும் செய்யாமல், செயலற்று ஓய்ந்து இருப்பது என்பது தான் பலருடைய கருத்தாகும். “நமக்கேன் வீண் வம்பு!” என்பதுதான் என்னுடைய கொள்கை. அதனால் தான் வாழ்வும் அமைதியாக உள்ளது. இப்படிச் சினர் கூறக் கேட்டிருக்கின்றோம். இம்மைக்கு இது போதும். மறுமைப் பயன் அடைய, வழி வகைகளைச் செய்ய வேண்டாமா? அதற்கு சும்மாயிருந்தால் போதுமா? பூசைகள், ஐபதபங்கள், ஆர்ப்பாட்ட, அமார்க்களத்தருவிழாக்கள், நாமாவளிகள் கூறுதல் இவையெல்லாம் செய்தால் தானே கிடைக்கும். இப்படிப் பலர் கருதுவதோடு செயலாற்றவும் செய்கின்றனர். அவர்கள் இவ்வாறெல்லாம் செய்வதோடு, சும்மா இருக்கவும் கற்றுக் கொண்டு, அதில் வெற்றி பெற்றாலே போதும். மறுமைப் பயன் தானே இவர்களைத் தேடி வந்து விடும். அது மட்டும் உறுதி.

என்ன இது? சும்மா இருந்தால் ‘எப்படி வீடு பேறு கிடைக்கும்? என்று நினைக்கலாம். அதுதான் உண்மை! சும்மாயிருப்பது என்றால் ஐம்புலன்களையும் அடக்கிச் சும்மாயிருக்கச் செய்வது முதல் படியாகும். புலன்கள் கட்டுப்பட்டாலும், சித்தமும் மனமும் கட்டுப்படுவது எளிதில்

நடக்காத செயல். முயற்சியுடன் கஷ்டப்பட்டு அவற்றையடக்கிச் செயலற்று, சும்மாயிருக்கும்படி செய்துவிட்டால் பின் சுகமுண்டு. அதாவது நிட்டைகூடி, ஆனந்தமான, ஆத்மஜோதியின் தரிசனம் கிட்டும். ஐம் புலன்களில் மிகவும் சண்டித்தனம் செய்வது கண்கள் தான். ஒரு இடத்தில் நில்லாமல், சதாசர்வகாலமும், அங்கும், இங்குமாக அலை பாய்ந்து கொண்டேயிருக்கும். அது மட்டுமா? கண்கள் பார்த்து, பார்த்தவைகளை புத்திக்குத் தந்தியடித்து, மனதில் பதிய வைப்பதே இந்தப் பொல்லாத கண்கள் தான். மனக் குரங்கைக் கண்டபடி அலையவைத்து, ஆட்டமாடச் செய்வதும் இவைகள் தான். பார்க்காதே! என்று அதட்டினாலும் அவை கேட்பதில்லை. ஆகவே தான் கண்கள் வழியே, மற்றைப் புலன்களையும் அடக்கிவிட வேண்டும். புலன்களை அடக்கினாலும் சித்தம் தெளிந்து, மனம் ஒரு நிலைப்படவேண்டுமே! அது அவ்வளவு எளிதானது அல்ல.

விக்கிரமாதித்தன் கதையில், விக்கிரமன் கஷ்டப்பட்டு, மரத்தில் ஏறி, அங்கு தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேதாளத்தைப் பிடித்து, எடுத்து, தோள்மீது சுமந்து வருவான். அதுவோ, மீண்டும், மீண்டும், பறந்துபோய் மரத்தில் தொற்றிக் கொள்ளும். அவனும் அலுக்காமல், சலிக்காமல், ஒவ்வொரு முறையும் மரத்தில் ஏறி அதைக் கொண்டு வருவான். இவ்வாறு பலமுறை முயன்று வெற்றி பெற்றான் என்று கூறப்பட்டிருக்கும். சிறுவர், சிறுமியர் விரும்பும் கதைகளுள் இவையும் ஒன்று. பாட்டிக் கதை தான். ஆனால் அதிலும் பொருள் இருக்கின்றது. முயற்சியில் பின்வாங்கக்கூடாது. எவ்வளவு கஷ்ட, நஷ்டம், ஏற்பட்டாலும், எத்தனை துன்பங்கள் வந்தாலும், முயற்சியில் தளர்ச்சியடையக்கூடாது. இதனால் இறுதியில் வெற்றியே கிடைக்கும் என்பதுதான் முடிந்த பொருளாகும். இந்த பொருள் பொதிந்த உண்மை, மனத்தையடக்கும் திறனிலும் ஒளிர்கின்றது. “மனம் ஒரு குரங்கு” என்பார்கள், காரணம். குரங்குபோல் அது குதித்துக் கொண்டும்,

அங்குமிங்கும் தாவிக்கொண்டும் இருப்பதேயாகும். அதை யடக்கி, வசப்படுத்தவே பெரும் ஆற்றல் வேண்டும். பிறகு அதைச் சும்மாயிருக்கச் செய்ய வேண்டும். குரங்கு ஒருவினாடி கூடச் சும்மாயிருக்காது. அதன் கையும் காலும் சதாசர்வகாலமும் துறுதுறுத்துக் கொண்டேயிருக்கும். மனமும் அப்படிப்பட்டதேயாகும். “பலவித தொல்லைகள், குழ்நிலைகளால், வீட்டில் வழிபாடு செய்யமுடியவில்லை. ,, இப்படிப் பலர் அலுத்துக் கொள்கின்றனர். சரி! முடிந்த போதெல்லாம் ஆலயம் சென்று வழிபடலாம் அல்லவா?

ஒரு நாள் கிழமைகளில், விசேட நாட்களில் ஆலயம் ஜனத்திரளுடன் கூடியதாயிருக்கும். இவ்வளவு பீரா? என்று நமக்கே வியப்பாக இருக்கும். கரம் கூப்பியிருக்கும். நெற்றியில் பட்டை, பட்டையாய், நீறும், குங்குமமும் துலங்கும். வாய் முணுமுணுவென்று எதையோ கூறிக் கொண்டிருக்கும். அட்டா! என்ன பக்தி! என்ன பக்தி! இப்படியன்றோ வழிபடவேண்டும் என்று நினைத்து வியக்கும்படியிருக்கும். ஆனால் அவர்கள் மனம் இறைவனிடம் இருக்கும் என்று நினைக்கின்றீர்களா? அதுதான் கிடையாது. கண்கள் எதையெதை நாடி, எங்கெங்கு அலைகின்றது என்றோ, மனமும், சித்தமும் என்ன நினைக்கின்றது? என்னென்ன திட்டமிடுகின்றது என்றோ நம்மால் அறிய முடியாது.

பெண்கள் கூட்டம், பிற பெண்கள் அணிந்துள்ள நகைகள், உடைகள் இவற்றைக் கண்ணோட்டமிடும். பிறரைப்பற்றி விசாரித்து, விமரிசனம் செய்யும். எந்தெந்த ஆபரணம் செய்யலாம், என்னென்ன சேலைகள், எந்தெந்த நிறங்களில் எடுக்கலாம் என்பதைப்பற்றி ஆராய்வதில் ஈடுபட்டிருக்கும். முதியவர்கள், தங்கள் பெண்ணுக்கோ, பிள்ளைக்கோ ஏற்ற வரன் கிடைக்குமா என்று அலசி ஆராய்வர். திருமணமாகாதவர்கள் அவையே வேறு. ஆக, இறைவனை உண்மையாக வழிபடுவோர்களை அந்தப் பெருங் கூட்டத்தில் விரல் விட்டு எண்ணி விடலாம்.

இத்தகைய வழிபாட்டினால் யாருக்கு என்ன பயன்? இறைவன் இந்த வழிபாட்டை எங்ஙனம் ஏற்பான்? எப்படியுள் செய்வான்? “ஐயோ! இந்த ஆண்டவனுக்குக் கண்ணில்லையா? மனமில்லையா? கொஞ்சம் கூட இரக்கமேயில்லையா? ஏன் இப்படி செய்தான். ஆயிரமாயிரமாகக் கொட்டி அபிடேக, ஆராதனைகள் செய்வித்தேனே! அலங்காரம் செய்வித்து, ஊர்வியக்கத் திரு விழா நடத்தினேனே, இப்படியெல்லாம் செய்தும், இரக்கமேயில்லாமல் கஷ்டங்களைத் தருகின்றானே!” என்றெல்லாம் புலம்புபவர்கள் இறுதியில், “சேச்சே, ஆண்டவனாவது, வெங்காயமாவது! வெறும் கல்தானே! மண்சிலைதானே! மண்ணை நம்பினால் மண்ணாய்ப் போக வேண்டியதுதான். கண்ணை இருக்கு நம் கஷ்டங்களைப் பார்த்து மனங்கசிய. காதா இருக்கு நம் புலம்பலைக் கேட்டு வழி செய்ய.” என்றெல்லாம் விதண்டாவாதம் செய்வர். இவற்றை நாம், நம் முடைய காதுபடக் கேட்டிருக்கின்றோம். வாழ்க்கையில் இப்படிப்பட்ட பலரைச் சந்தித்தும் இருக்கின்றோம்.

ஊர்வியக்கும்படி பெருஞ் செல்வந்தர்களாக, இந்நூல் பார்கள். பக்திமான் என்ற புகழும் பெற்றிருப்பர். ஆனால் உள்விவகாரம் யாருக்கு, என்னவென்று தெரியும்? அவர்களைப் படைத்த ஆண்டவனுக்கே அது தெரியும். ஆகவே அவ்வப்போது சில சோதனைகளைக் கஷ்டங்களைக் கொடுத்துத் திருத்த முயற்சிக்கின்றான். ஆனால் அதனை அவர்களோ, மற்றவர்களோ உணர்வது இல்லை. உணராத நிலையில் மேலே கூறியவாறு இறைவனைத் தூற்றுவார்கள். அவர்களோடு சேர்ந்து, உண்மையறியாத ஊர் மக்களும் வெளிவேடத்தல் மயங்கி, புழுதி வாரித்தூற்றுவார்கள். இறுதியில் பெரிய அடியாகக் கொடுத்து, அவர்களை அமர்த்தும்போதுதான், இறைவன் செய்தது சரியே என்றுணர்வர். இறைவனைத் தூற்றிய வாய்கள் எல்லாம், யாருக்காக இறைவனைத் தூற்றியதோ, அவரையே தூற்றத் தொடங்கும். அதனால்தான் பாரதியார்-

உள்ளத்திலே கர்வங் கொண்ட போதிலில்
 ஓங்கிய புத்திவொன் - நெஞ்சில்
 கள்ளத்தைக் கொண்டொரு வார்த்தை சொன்னாலங்கு
 காறியு மிழந்திவொன். (கண்ணன் என் தோழன்)

என்று தமது கண்ணன் பாடலில் கூறியுள்ளார். இப்படிப் பட்டவர்கள் வெளிஉலகுக்காக, ஊர் புகழ்வதற்காக, ஆற்றும் வழிபாட்டை இறைவன் ஏற்பது இல்லை. ஆகவே தான் பட்டினத்தடிகள்,

கையொன்று செய்ய விழியொன்றுநாட கருத்தொன்றெண்ண
 பொய்யொன்று வஞ்சக நாவொன்றுபேசப் புலால் கமழும்
 மெய்யொன்று சாரச் செவியொன்று கேட்க விரும்புமியான்
 செய்கின்ற பூசை யெவ்வாறு கொள்வாய்! வினைதீர்த்தவனே!

என்று இறைவனிடம் கேட்கின்றார்.

இப்படியெல்லாம் இன்றி திரிகரண சுத்தியுடன் வழி பட்டார்க்கு இறைவன் அருள்கின்றான். நீரும், பூவும், பச்சிலையும் இன்றி, இறைவனைத் தூய இதயக் கமலத் திலிருத்தி அன்புடன் வழிபட்டாலே போதும். இறை நெறியில் திளைத்து, உண்மையை உணர்ந்து தெளிந்த வர்கள், அவனுடன் ஒன்றியவர்கள் ஆசார, அனுட்டா னங்களைக் கடைப்பிடிப்பது இல்லை. அவதூதர்களுக்கு ஆடை எப்படி அவசியமற்றதோ, அப்படியே அவர்களுக் கும் ஆசார, அனுட்டானங்கள் அவசியமற்றதாய் விடுகின்றது. இறைவனையடைய இவைகள் படிகளேயன்றி வேறே தும் இல்லை. படிப்படியே, இதன் மேல் ஏறிச் செல்பவர்கள், உச்சியான பிரம்ம நிலையடைந்ததும், அவைகளைப் பயன்படுத்திக் கீழே வருவதில்லை. தம்முடைய முயற்சி வெற்றி பெற்ற அவர்கள் நிச்சிந்தையாக, உடன் செய ளற்று இருப்பது போல், சித்தத்தையும், மனதையும் செயலற்றதாகி, அசஞ்சலனான இறைவனுடன் அசலா மனதை ஐக்கியப்படுத்தி வெட்ட வெளியான ஆகாயப் பேரின்பப் பெரு வெளியில் சஞ்சரிப்பர். உலக நினைவே யற்றுப் போன இந்நிலையே நிட்டையென்றும், சமாதி என்றும்கூறப்படும். இந்தநிலைகூட வேண்டுமானால், முதலில்

சும்மா இருக்கும் வழியை மேற்கொள்ள வேண்டும். “மௌன விரதம்” போன்றவைகள் இதற்கு எடுத்துக் காட்டு ஆகும். இவ்வாறே ஒவ்வொன்றையும் சும்மாயிருக்கச் செய்தால், மனதையும் சும்மாயிருக்கும்படிச் செய்யலாம். அதனால் எல்லையற்ற சுகமும் அடையலாம்.

மனத்தை சும்மாயிருக்கச் செய்ய இறைவனின் அருளும் அத்தியாவசியமானது. ஆகவே உலக வியாபார நினைவுகளில் ஈடுபடும் மனத்தைச் சிறிது, சிறிதாக நாம் நம்முடைய வழிக்குக் கொண்டு வரவேண்டும். சிறிது சிறிதாக, இறைவனைப் பற்றி உணர்த்தி அவனை நினைக்க வைக்க வேண்டும். இப்படியே விடாமுயற்சியுடன் மனத்தைப் பழக்கினால், தைலதாரையானது ஒரே சீராக விழுவதுபோல், மனமும் பண்பட்டு இறைவனை இடைவெளியின்றி நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கும். இறுதியில் நினைக்கின்றோம் என்ற நினைவே அற்றுப் போய், காற்றில் கற்பூரம் கரைந்து மறைவது போல் மனமும் இறைவனுடன் ஐக்கியப்பட்டு தானே இறைவனாக மாறிவிடும். தானே வேறு, இறைவன் வேறு என்ற எண்ணமே போய் விடும். தானே இறைவன்! இறைவனும் தானே! எல்லாவுயிர்களும் தானே! எல்லாவுயிர்களுக்கும் தானே! என்ற உயர்ந்த நிலை அதாவது பிரம்ம நிலை கிட்டும்.

இந்த நிலையடைந்த பின் அவர்களின் உடல் செயலற்று இருப்பது போலவே, உள்ளமும் செயலற்று இருக்கும். வெளிவிவகாரங்களில் புத்தியும், மனமும் ஈடுபடாது. பூசைகள், ஜபதபங்கள், நோன்புகள் போன்றவைகளில் மனம் ஈடுபடாது. ஏனெனில் மனமும், புத்தியும் அடங்கியிருக்கும். அவை தூண்டாமல், ஈடுபடாமல் புலன்கள் செயலில் இறங்காது. அவைகள் அடங்கி விட்டதால் எதிலும் நாட்டமின்றியிருப்பர்.

இந்த உயரிய நிலையைத்தான், தாயுமானவர் இறை உனிடம் வேண்டுகின்றார்.

சிந்தையும் என்போலச் செயலற்று அடங்கி விட்டால்
வந்ததெல்லாம் நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே!

என்று கேட்டு நிற்பவருக்கு மற்றுமொரு ஐயப்பாடு வந்து
விடுகிறது.

எப்படி யெப்படியோ கெஞ்சிக் கூத்தாடி, கண்டித்துக்
கட்டளையிட்டு, சாம, பேத, தான, தண்டங்களைப் பயன்
படுத்திப், படாதபாடு பட்டுத் தம்முடைய ஐம்புலன்களை
அடக்கியாள்வதில் வெற்றிபெற்று விட்டார். வெறிபி
டித்த பசுக்களைப் போல் திரிந்த தமது புலன்களை அடக்
கியவருக்கு, மனதையடக்க முயலவில்லை. சிந்தையைக்
கட்டுப்படுத்த இயலவில்லை. என்ன பாடுபட்டும், முடியா
மல் போகவே இறைவனிடம் சரணடைகின்றார். முதலில்
சிந்தையை யடக்க அருளினால், எல்லாமே நீதான்! எல்
லாமே நின் செயல்தான் என்று அமைதியுற்று வாழ்வேன்
என்று கூறுபவர், அடுத்து சிந்தைமட்டும் அடங்கினால்
போதுமா? மனம் அடங்கி நிட்டை கைகூட வேண்டுமே!
மூலலிங்கத்தி, மூலாதாரக் கனலைக்காணும் பேறு கிட்ட
வேண்டுமே! எனவே தொடர்ந்து,

தானந்தமான சகச நிருவிகற்ப

ஆனந்த நிட்டை அருள் ஐயா! பராபரமே

என்று விண்ணப்பித்து இறைஞ்சுகின்றார். தன்னையு
ணர்ந்து விட்டால் சும்மா இருக்கும் சுகம் தானே வந்து
விடும்.

என் மதம்

என்னுடைய மதம் சிறைச்சாலை போல மற்றவர்களை வெளியே
ஒதுக்கும் மதமல்ல! அதன் வாசல் எப்போதும் திறந்தே
கிடக்கும். கடவுள் படைப்பிலே மிகத் தாழ்ந்த ஜீவனுக்கும்
அங்கே இடமுண்டு. ஆனால் இறுமாப்பு, ஜாதித்திமர், நிறத்
திமர், மத விரோதம் ஆகியவற்றிற்கு அங்கே இடமில்லை.
என் மதம் என்பது சத்தியம். அகிம்சைதான் அதை அடையும்
ஒரே வழி.

-காந்தி

கருணைக் கடலே

நா. முத்தையா

கருணை என்ற சொல்லுக்கு கிருபை, இரக்கம், அருள் என்ற சொற்கள் அழகு செய்வன வாகும். அதன் பொருளுக்கு அரண் செய்கின்றதே என்றே கூறலாம். இயற்கையான குணங்கள் ஒன்பதில் கருணையும் ஒன்று. ஒன்பது ரசங்களுள் கருணையும் ஒன்று.

மனிதரின் இயல்பு நோக்கி அவர்களை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவா உள்ள மனிதன், உலகத்தில் உள்ள எல்லாம் தனக்கே சொந்தமாக ஆக வேண்டும் என்று நினைப்பவன், எள்ளளவேனும் பிறருக்கு ஈய மாட்டான். லோபி என்ற பெயரும் உடையவன். தானும் உண்ணான் பிறரையும் உண்ண விடான். தேனியைப் போன்றவன். இவன் தேடிவைத்த பொருள் குடிக்கும், கூத்திக்கும், குதுக்கும் பயன்படுமே தவிர நல்ல பயனைச் சேரமாட்டா. ஆசை ஒழிவதற்கு அறப்பண்பை வளர்க்கவேண்டும்.

அடுத்த மனிதன் பற்று உள்ளம் கொண்டவன். தன்பொருள் பிறர்க்கும் கொடான். பிறர்பொருள் மேலும் அதிக ஆசையைக்க மாட்டான். தான் உண்டு தன்பாடு உண்டு என்று வாழ்பவன். பிறர் பொருளுக்கு அவாக் கொள்ளாதவனாயினும் எச்சில்கையால் காகம் துரத்தாதவன். முன்னையவன் தானும் உண்ணாத கஞ்சன். பற்றுஉளம் படைத்தவன். பிறருக்குக் கொடாதவனாயினும் தனக்காக எவ்வளவேனும் செலவு செய்வான். தீயவழியிலும் செலவுசெய்து தன் இன்பத்தை அனுபவிப்பான். என்வீட்டிற்கு வரும் போது என்ன கொண்டு வருவாய்? உன்வீட்டிற்கு வந்தாலும் என்னதருவாய்? என்ற மனோபாவம் படைத்தவன்.

அன்பு உள்ளங் கொண்ட மனிதன் தானும் அனுபவித்து தன்னைச் சேர்ந்தவரையும் அனுபவிக்கச் செய்வான். எனது சகோதரன், எனது குடும்பம், எனது உறவினர், ஊரார் என்ற பற்று உடையவனாய் வாழ்வான். எனது என்ற மமகாரத் தோடு சேர்ந்து வருவதால் அன்பு சிறிது தாழ்ந்த இடத்தைப் பெறுகின்றது.

எல்லாம் இறைவனுடைமை என்று எண்ணும் போது அன்பு அருள் என்ற நிலையை அடைகின்றது. அன்பு பெற்று எடுத்த குழந்தை தான் அருளாகும். அருளுடைமை என்பது எல்லா உயிர்களிடத்திலும் கருணையோடு நடந்து கொள்வது. "அருள்" என்பது அன்பு

என்பதின் முதிர்ச்சி. இல்லறத்தான் மனைவி, மக்கள், உற்றார், உறவினர்களிடத்தில் காட்டுகின்ற பரிவுக்கு அன்பு என்று பெயர். அதே பரிவை எல்லா உயிர்களிடத்திலும் செலுத்துகின்ற போது அது அருள் எனப்படும். அன்பு விரிந்து அருளாகின்றது. நாம் இறைவனிடத்தில் செலுத்துவது அன்பு. இறைவன் நம்மிடத்தில் காட்டுவது அருள். அருள் வேண்டுவோர் அன்பைச் செலுத்த வேண்டும்.

ஜீவகாருண்யமே அறமாக உள்ளவர்கள் துன்பம் அடைவதில்லை. யாரும் அவர்களுக்குத் துன்பம் செய்யமாட்டார்கள். அவர்களை மற்றவர்கள் துன்பம் வராமல் பாதுகாப்பார்கள். கருணை கடல் போன்றது. அதுவும் தேவியின் கருணைக்கு அளவே கிடையாது. ஆதலால் சரஸ்வதி தேவியைக் கருணைக்கடலே என்றார் குமரகுருபர சுவாமிகள்.

நூல்கள் எண்ணற்றனவாக விளங்கினாலும் அவற்றை ஆன்றோர் இரு வகையாகப் பகுப்பர். கற்க வேண்டிய நூல்கள், கற்க வேண்டாத நூல்கள் என்பன அப்பிரிவாகும். “கற்க கசடறக் கற்பவை” என்று வள்ளுவர் கூறுவார். மனிதப் பிறவிக்கு இயல்பாக உள்ள குற்றங்கள் நீங்குவதற்காக கல்வி கற்க வேண்டும். அந்த நோக்கத்திற்குத் தகுந்த நூல்களைக் கற்க வேண்டும். கற்றபின் அதன்படி ஒழுக வேண்டும். அதுவே கல்வியின் பயனாகும். கற்க வேண்டிய நூல்களின் வகைகளிலே எல்லாம் படிந்த கல்வியே சிறந்த கல்வி நலமும் ஆகும்.

கல்வி தன்னம்பிக்கை இவற்றின் மூலமே நம்முள் மறைந்து கிடக்கும் தெய்வீக சக்தியை நாம் வெளிப்படுத்த முடியும். மனிதனுக்குள் புதைந்திருக்கும் பூரணத்தை வெளிப்படுத்துவதே கல்வி எனப்படும். கல்வி, கலை ஆகிய இரு சொற்களும் கல் என்ற அடியிலிருந்து பிறந்தவை. கல்லுதல் என்றால் தோண்டுதல் என்பது பொருள் அறியாமையைத் தோண்டுவதால் ஏற்படுவது அறிவாகிய கல்வி,

தொட்டனைத் தூறும் மணற் கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறும் அறிவு

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தோண்டுகின்றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு மணல் கேணியில் நீர் ஊறும். அது எவ்வளவுக்கு கெவ்வளவு கல்விகற்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அறிவு உண்டாகும்.

கலை, கல்வியின் ஓர் அறி குறி. அறிவையோ அறியாமையையோ கல்லுவதால் வருவது கல்வி என்றால் அறிவை உணர்ச்சியை ஆற்றலை

கிண்டுவது, கல்லுவது, தூண்டுவது கலை என்று உணரப்படும்; மனதில் முன்று பிரிவுகள் உள். அறிவு, உணர்ச்சி, ஆற்றல் என்பனவே அவை. இவற்றை தூண்டிக்கிளப்புவதே கலை எனப்படும்; கலை கீழ் உணர்வையுந் தூண்டி விடலாம் மேல் உணர்வையும் தூண்டிவிடலாம் மேல் உணர்வைத் தூண்டி விடவல்லது எதுவோ அதுவே கற்கவேண்டிய கலை. அநுபவிக்கவேண்டிய கலை. கீழ் உணர்வைத் தூண்டிவிடக்கூடிய நூல்களையோ கலைகளையோ கற்றல் அறிவுக்கு இழுக்காகும்.

முன்றோர் மொழிந்த பொருள்களை அகழ்ந்து அவர்தம் அறிவுச் செழுமையிலே கிளைத்த பாடலின் பயன்களைக் கொள்ளுவதால் அப் பாடல்களும் கல்வி எனப்படுவதாயிற்று. இதனைப் பனுவல் துறை தோய்ந்த கல்வி என்றார். பிறருடைய அறிவு நலன்களை அறிந்து நம்பால் சேர்த்துக் கொள்வதே இதுவாதலின் இதனைச் செயற்கை அறிவு என்றும் ஆன்றோர் குறிப்பிடுவார்கள்.

சொற்சுவை தோய்ந்த கவிதைகளை இயற்றுவதும் நூல்களைச் சொல்வதமர்கிய வாக்கு ஒருவருடைய அறிவின் பயனாலேயே அமைவது. இதனை இயற்கை அறிவு எனவும், இறையருள் கடைக்கூட்டவந்து சேர்வதெனவும் உரைப்பார்கள். புலவர்களுள் இருவகையினர் உண்டு. தமிழ்ப் புலமை வாய்ந்தவர்கள் ஒரு வகையினர். சரஸ்வதி தேவியின் அருளைப் பெற்றவர்கள் இன்னொரு வகையினர். இவர்கள் இரு பகுதியினரையும் விட தமிழ்ப் புலமையும் அருட் பெருக்கும் உடைய சில கவிஞர்களும் இருக்கின்றார்கள். குமரகுருபரர், அருணகிரியார், திருமுறை ஆசிரியர்கள் இவ்வகையைச் சேர்ந்தவர்களாகும்.

கல்வியும், வாக்குமாகிய இந்த இரண்டு அறிவுத் திட்டங்களும் ஓர் அளவிற்கு உட்பட்டனவும் ஆகா. இவற்றை முற்றவும் அறிந்த நிலை என்பதும் ஒன்று இல்லை. எனவே இவற்றை நானும் பெருக்கிக் கொண்டு போதலே சிறப்புடையதாகும்.

கல்வி நலமும், அறிவு நலமும் வேருனவை என்பதனை

“துண்ணிய தூல்பல கற்பினும் மற்றுந்தன்
உண்மை அறிவே மிகும்.”

என்று வள்ளுவர் கூறுகின்றார்.

ஒரு பொருள் கைகூடுவதற்கென்று அதற்கான பல நுட்பமான நூல்களைப் படித்து வேண்டிய உபாயங்களை அறிந்து வைத்திருந்தாலும் தீவினப்பயன்கள் வரும்போது, படித்தறிந்த அறிவு தருணத்தில் உதவாமல் முன்னிருந்த தன்னுடைய சாதாரண அறிவுதான் முன்னால் வந்து நிற்கும்.

கண்ணன் பரசுராமரிடம் பொய் சொல்லிக் கல்வி கற்றான். பொய் வெளிப்பட்டதும் பரசுராமர் 'உற்ற போரிற் கற்றது மறப் பாய், எனச் சாபம் இட்டார். பாரதப்போரின் கடைசிக் கட்டத் திலே கண்ணனுக்கு இச்செய்தி நிகழ்ந்ததை யாரும் அறிவர்.

“மதி நுட்பம் நூலோடு உடையார்க்கு அந்நுட்பம் யாவுள முன்னிற் பவை”

நூலோடு மதி நுட்பம் என்பது சுருதியோடு ஒத்ததான யுக்தி. முன்னோர்கள் எழுதிவைத்துள்ள நூல்களுக்கு ஒத்ததாக தம்முடைய சொந்த யோசனைகளையும் சேர்த்துள்ளவர்களை எதிர்த்து வெல்லக் கூடிய சூழ்ச்சிகள் என்ன இருக்கின்றன? என்பது கருத்து.

வாக்கு வன்மை தனித்த ஆற்றல் உடையது. இதனைக் குறளும் வலியுறுத்தும்.

“நாநலம் என்னும் நலனுடைமை அந்நலம் யாநலத்து உள்ள தூஉம் அன்று”

சொல் வன்மை என்பது சொல்ல வேண்டியதை, நன்றாகச் சொல்லத் தெரிந்த பேசுந்திறமை. நாக்கு நல்லதாக உள்ளவன் எனப்படும் குணந்தான் ஒருவனுக்குச் செல்வம். அதனால் வரக்கூடிய நன்மைகளும் வேறு எந்த நற்குணத்திலும் இல்லை. நாநலம் என்பது நல்லனவற்றையே நன்றாகச் சொல்லுந்திறமை.

“இணமுத்தும் நாற மலரனையர் கற்றது உணர விரித்துரையாதார்”

என்ற குறளும் நாநலத்தின் சிறப்பை அறிவிப்பதாகும். படித்தறிந்ததை மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ளும்படி விளக்கிச் சொல்லத் தெரியாதவர்கள் - கொத்துக் கொத்தாகப் பூத்தும் வாசனையில்லாத மலர்களுக்குச் சமானமானவர்களே. நல்ல மணமுள்ள மலர்கள் சிலவே பூத்தாலும் அவற்றின் மணம் அக்கம் பக்கம் எல்லாம் பரிமளிக்கும். அந்த மணத்தைப் பலபேர் அனுபவிப்பர். அதுபோல் சொல்வன்மையுள்ளவர்கள் சில வார்த்தைகளே சொன்னாலும் பலபேர் அதனால் பயனடைவர். ஆனால் வாசனையில்லாத மலர்கள் எவ்வளவு அதிகமாகப் பூத்தாலும் அவற்றை மதிப்பவர்கள் இல்லை. அதுபோல சொல்வன்மை இல்லாதவர்கள் எவ்வளவு அதிகமாகப் பேசினாலும் அதை யாரும் மதிக்கமாட்டார்கள்.

வேதங்கள் வடமொழியில் உள்ளவை. வடமொழியிலே நூல்கள் மிகுதியாக உள்ளன, கடல் போன்று பரந்தன அவை. புதுடி ல் லி கரோல்பாக் பகுதியில் உள்ள குருகங்கேசுவரீ சதுர்வேத ஸம்ஸ்தான் என்னும் பிரபல நிறுவனம் நான்கு வேதங்களையும் தேர்ந்த வேத விற்பன்னர்களைக் கொண்டு நாடாப்பதிவு எடுத்திருக்கிறது. இதன் பிரதிகளை உலகத்தின் 108 முக்கிய இடங்களில் பயிலவும், ஒலி பரப்பவும் வைக்க ஏற்பாடாகி இருக்கிறது.

இந்த நான்மறைப் பாதுகாப்பு மன்றத்தின் தலைவர் வேததர்சனா சாரிய சுவாமி கங்கேசுவரானந்தர், சமீபத்தில் இதுபற்றித் தந்த விளக்கம் இது. நான்கு வேதங்களுக்கும் சேர்த்து மொத்தம் இருபதினாயிரம் மந்திரங்கள். இவற்றைச் சரிவர ஸ்வரத்துடன் தலைசிறந்த வேத பண்டிதர்களைக்கொண்டு ஓத வைத்து இப்படிப் பதிவு செய்து வைத்திருக்கிறார்கள். இவை 56 மணிநேரம் தொடர்ந்து ஒலிக்கக் கூடியவை. ரிக்வேதம் 25 மணி நேரம், யசுர்வேதம் 8 மணி நேரம், சாமவேதம் 8 மணிநேரம் அதர்வவேதம் 15 மணிநேரம்.

இதன் பதிவுப் பிரதிகளை அமெரிக்காவில் 30, ஐரோப்பிய நாடுகளில் 25, மேற்கிந்திய நாடுகளில் 15, நேபாளத்தில் 7, தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் 10, பாரதத்தில் 20 என்ற ரீதியில் வழங்கப் போகிறார்கள்.

இந்தியா உட்பட உலகின் பல பகுதிகளிலும் 850 'வேதமந்திர' என்னும் வேதப் பிரசார கேந்திரங்கள் நிறுவப்பட்டுள்ளன. இங்கெல்லாம் வேதப் பாராயணம், வேத அத்தியயனம் வேத ஆராய்ச்சி எல்லாம் நடைபெற்று வருகின்றன.

வடமொழியில் உள்ள ரிக்வேதமே உலகில் முதன் முதல் தோன்றிய நூல் ஆகும். வட மொழி நூல்கள் கடல் போன்று விரிந்துள்ளன என்பதற்கே இந்த உதாரணத்தை எடுத்துக் காட்டினோம்.

செழுந்தமிழ்ச் செல்வமும் திகட்டாத சுவையுடையது. இவை இரண்டினையும் காப்பவள் கலாவல்லியே. அவளை, அதனைக் கூறிப் பணிந்து, கல்வியும் வாக்கும் பெருகுமாறு பணிந்து அருள வேண்டுகிறார் சும்பரகுருபர சுவாமிகள்.

தலைமகள் நீண்ட நாட்களாகப் பாங்களை நாடிவரவில்லை. ஒரு நாள் பாங்களை நாடிவந்தான் தலைவன். தலைவனுடைய தோள்கள் மெலிவடைந்து காணப்பட்டன. பாங்கள் தலைமகளை அடியிற் கொண்டு முடிகாலும் நோக்கினான். “நின்னுடைய தோள்கள் மெலிந்து நீ இவ்வாறுதற்குக் காரணம் என்னோ?” என்று பாங்கள்

தலைனைக் கேட்டான். அதற்கும் மறுமொழியாக பாங்கனே காரணம் இதுவாக இருக்குமோ? இதுவாக இருக்குமோ? என்று வினவுகின்றான். இச்செய்யுள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரில் உள்ளது.

சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்
பலத்து மென் சிந்தையுள்ளும்
உறைவானுயர் மதிற் கூடலின்
ஆய்ந்த வொண் டந்தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி
யேழிசைச் சூழல் புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ
லாம்புகுந் தெய்தியதே.

உயர்ந்த மதியுடைய மதுரையின் கண் ஆராய்ந்த ஒளியினிய தமிழின் துறைகளிடத்து நுழைந்தாயோ? அல்லது ஏழிசையினது சூழலின்கட் புகுதலானோ? இறைவனே! பெரியவரை போலும் நின்தோள்கட்கு மெலியப் புகுந்து எய்தியது என்னோ? தமிழின்கவை அநுபவித்தவன் அதில் மென்மேலும் ஈடுபட உணவை மறந்துதோள் மெலிவடைகிறான். ஏழிசையை அநுபவித்தவனும் அப்படியேதான். செவிக்குணவில்லாத போதுதானே சிறிது வயிற்றுக்கும் ஈயப்படும் என்றார் வள்ளுவர்.

கல்வி என்றது நூல்களைக் கற்றுப்பெறும் செயற்கை அறிவு; வாக்கு என்றது புண்ணியவசத்தால் எளிதிற் கவி இயற்றும் ஆற்றலாகிய இயற்கை அறிவு.

தூக்கும் பணுவற் றுறை தோய்ந்த
கல்வியுஞ் சொற்கவை தோய்
வாக்கும் பெருகப் பணித்தருள்
வாய்வட நூற் கடலும்
தேக்கும் செழுந்தமிழ்ச் செல்வமுந்
தொண்டர் செந் நாவினினு
காக்கும் கருணைக் கடலே!
சகல கலாவல்லியே!

வட நூற்களாகிய கடலும், சுவை நிறைந்த செழுந்தமிழ் செல்வங்களும், தொண்டர்களின் செம்மையான நாவினிலே தோன்றி வெளிப்படுமாறு, அவர் நாவிடத்தே பொருந்தி இருந்து அவரைக் காத்து அருளும் கருணைக் கடலே! சகல கலாவல்லியே! ஆராய்தற்கு உரியவான நூல்களின் பாகுபாடுகளிலே படிந்த கல்வி அறிவும், சொற்கவை படிந்து எழுகின்ற வாக்கு நலமும் என்பாற் பெருகுமாறு ஆணையிட்டு அருள்வாயாக!

சாதனை தத்துவம்

சாதகர்களின் வி ரை வான ஆத்மீக முன்னேற்றத்திற்காக 'இமயஜோதி' ஸ்ரீ சுவாமி சிவானந்த சரஸ்வதி அவர்களால் அருளப்பட்ட ஏழுவிதப் பயிற்சி முறை

உடல்நலப் பயிற்சி

1. மிதமாக உண்ணுங்கள். எளிய, லேசான உணவையே உட்கொள்ளுங்கள். உண்பதற்கு முன் உணவை இறைவனுக்கு நிவேதனம் செய்யுங்கள். சமன்கித உணவே சிறந்தது.
2. மிளகாய், உள்ளிப்பூடு, வெங்காயம், புளி முதலானவற்றைக் கூடுமானவரை விலக்குங்கள். உ, காப்பி புகைப்பிடித்தல், வெற்றிலை போடுதல், மது, மாமிசம் உட்கொள்ளுதல் ஆகிய பழக்கங்களிலிருந்து அறவே தவிர்ந்திருங்கள்.
3. ஏகாதசி அன்று உபவாசம் இருங்கள். அன்று பால், பழங்கள், கிழங்குகள் மட்டுமே உண்ணவும்.
4. அன்றாடம் 15 அல்லது 30 நிமிடங்களுக்கு ஆசனங்களையோ உடற்பயிற்சிகளையோ செய்யுங்கள். நீண்ட தூரம் உலாவுங்கள். தினமும் விறுவிழப்பான சில விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடுங்கள்.

உடல்வலுப் பயிற்சி

5. தினமும் இரண்டு மணி நேரமும், ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் நான்கு முதல் எட்டு மணி நேரமும் மௌனம் அனுஷ்டிப்புகள்.
6. உங்களது வயது, சூழ்நிலைகளுக்கேற்றவாறு பிரம்மச்சரியத்தைக் கடைப்பிடிப்புகள். புலன் நுகர்ச்சியை மாதத்திற்கு ஒருமுறை எனக் கட்டுப்படுத்துங்கள். படிப்படியாக அதை வருடத்திற்கு ஒரு முறையாகக் குறைக்க முயலுங்கள். இறுதியில் பூரண பிரம்மச்சரியத்தை மேற்கொள்ளுங்கள்.

நல்லொழுக்கப் பயிற்சி

7. உண்மையே பேசுங்கள். குறைவாகப் பேசுங்கள். இனிமையாகப் பேசுங்கள். இரக்கத்துடன் பேசுங்கள்.
8. சிந்தனை, சொல், செயல் ஆகிய எதிலும் பிறருக்குத் துன்பம் தராதிர்கள். எல்லோரிடமும் இரக்கம் காட்டுங்கள்.
9. உங்களது பேச்சிலும் செயலிலும் நேர்மையாக நடந்துகொள்ளுங்கள்.
10. நாணயமாக இருங்கள். கடினமாக உழைத்துப் பொருளைச் சேருங்கள். நாணயமில்லாத எந்த முறையிலும் பணத்தையோ, பொருளையோ பெறுதீர்கள். நேர்மையையும், உயர்ந்த நோக்கையும் வளருங்கள்.
11. பொறுமை, அன்பு, தயை ஆகியவற்றை வளருங்கள். சினந்து சீறி விழுவதைத் தவிரருங்கள். பிறரது குற்றங்களை மறந்து விடுங்கள். மன்னியுங்கள். அடுத்தவருடன் ஒத்துவாழ முயலுங்கள்.

— வெளிவந்துவிட்டது. —

பன்னிரு திருமுறைத் திரட்டு

ஆத்மஜோதி நிலையத்தாரின்

அரிய தொகுப்பு

மூவர்ண அட்டைப் படத்துடன் கூடிய

புதிய பதிப்பு

விலை ரூபா. 5/-

கிடைக்குமிடம்:

ஆத்மஜோதி நிலையம் - நாவலப்பிட்டி. (ஸ்ரீலங்கா)

சந்தா நேயர்களுக்கு

அன்புடையீர்,

அன்பு வணக்கம்

தங்கள் கைகளில் கிடைக்கும் இந்தச் சுடர் 30 ஆவது ஆண்டு 11-வது சுடராகும். கடந்த 29 ஆண்டுகளாகச் சோதிக்குக் கிடைத்த அன்பர்களின் ஆதரவு எதிர்காலத்திலும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. ஒவ்வொரு அன்பர் இல்லத்திலும் ஜோதி சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்க வேண்டும் என்பதே எமது தலையாய குறிக்கோள். ஒவ்வொரு சந்தா நேயரும் தத்தம் புதிய ஆண்டுச் சந்தா 10 ரூபாவை அனுப்பி வைப்பதோடு ஒவ்வொரு புதிய அங்கத்தவரை அறிமுகம் செய்து வைத்தால் சோதியின் வளர்ச்சிக்கு மகத்தான தொண்டு புரிந்தவர்களாவீர்கள்.

ஆத்மஜோதி நிலையம்,

ஆத்மஜோதி நிலையத்தினர்

நாவலப்பிட்டி.

இலங்கை

அச்சிடுவிப்போர்

ஆத்மஜோதி நிலையம்

அச்சிடுவோர்:—

ஸ்ரீ ஆத்மஜோதி அச்சகத்தினர்.

வெளியிட்டதிகதி:

17-9-78.